

CURIERUL ADVENTIST

Revistă lunară de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii lui Hristos ■ Aprilie 2009

Apocalipsa între descoperire și diversiune

Un an pentru Hristos

Sănăta comunii - grupu mică

Cum să supraviețuiești în timpul crizei financiare

16

7

10

26

30

SUMAR

Editorial

- 3** Făgăduință pentru orice criză
Gabriel Dincă

Devoțional

- 4** Șansa comuniunii – grupa mică
George Uba

Stil de viață

- 7** Cum să supraviețuiești în timpul
crizei financiare
Gary Gibbs

Interviu

- 10** Un an pentru Hristos

Spiritual

- 14** Repetenți... cu nota 10
Aurel Neațu

Credința de fiecare zi

- 16** Apocalipsa între descoperire și
diversiune
Teodor Huțanu

Din viața bisericii

- 20** Urmează Biblia
Nicolaus Satelmajer și Willie E. Hucks II

Spiritual

- 23** Umblând cu Dumnezeu
Licinius Chiriac

Știri

- 25** Povestea vieții lui Ben Carson

Sănătate

- 26** Respirație pentru trup și suflet
Aurora Câmpian

Știri

28

Pagina copiilor

- 30** Darul din inimă
Adela Băncău-Burcea

De la inimă la inimă

- 31** Soluția pentru ieșirea din criză:
Rusaliile
Szasz Ernest

CURIERUL ADVENTIST

Publicația oficială a Bisericii Adventiste
de Ziua a Șaptea din România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul nostru Isus Hristos, prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, prin prezentarea de articole și știri, ajutându-L astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în revenirea Lui pe curând.

Anul LXXXVI, APRILIE 2009

Redactor-șef: Gabriel Dincă

Consultanți:
Teodor Huțanu, Emilian Niculescu,
Ioan Câmpian-Tătar,
Teofil Petre, Marius Munteanu,
Daniel Delcea, Szász Ernest,
Mihai Maur, Csabai Gyula László

Colaboratori speciali:
Lucian Cristescu, Viorel Dima,
George Uba, Valeriu Petrescu,
Cristian Modan, Magyarosi Barna,
Teodora Goran

Director: Iacob Pop
Redactor: Delia Gherman
Corectură: Lavinia Goran
Grafică și tehnoredactare: Liliana Dincă

Adresa redacției:
Curierul Adventist,
str. Labirint 116,
Oficiul poștal 20,
cod 74124 – București
E-mail: curierul@adventist.ro
Web site: www.adventist.ro

Imprimare:
Tipografia Fast Print,
Str. Tepeș Vodă nr. 111, sect. 2
București, tel. 323 00 20; 323 48 95;
Fax. 323 00 40

ISSN 1220-6725

Făgăduință pentru orice criză

Există multe făgăduințe pe care Dumnezeu le-a dat copiilor Săi în Scriptură, dar există una care, parcă, le întrec pe toate. Ea aduce speranță în orice situație dificilă și pentru orice criză. Oricât de mare ar fi problema sau oricât de grea și amară, această făgăduință ne oferă posibilitatea să vedem altfel lucrurile și ne aduce mângâiere chiar și atunci când totul pare pierdut. Este una dintre făgăduințele favorite ale tuturor creștinilor care iubesc Cuvântul lui Dumnezeu. Mulți o pot cita din memorie. Ea este asemenea unei muzici care caută să interpreteze misterul suferințelor copiilor lui Dumnezeu într-o notă plină de optimism. Sunt câteva lucruri importante pe care le putem învăța din această făgăduință.

Noi știm

În primul rând, apostolul Pavel exprimă o convingere puternică prin aceste cuvinte. El nu spune: „Sper din toată inima că până la urmă va fi bine” sau „Cred că lucrurile se vor rezolva după voia lui Dumnezeu”, ci „știm că toate lucrurile lucrează spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu”. Ceea ce noi știm poate schimba sau influența percepția noastră. De exemplu, pentru o persoană a căreia i-ar fi atacată familia și ucii copiii, această situație ar însemna o mare criză sufletească, dacă n-ar constata că totul n-a fost decât un vis. Sau, pentru o femeie, o durere abdominală intensă ar genera multe frământări și multă amărăciune, dacă n-ar ști că este în luna a noua de sarcină și trebuie să nască.

Ceea ce noi cunoaștem schimbă perspectiva și înțelegerea lucrurilor sau a situațiilor care ne confruntă viața. Convingerea apostolului Pavel nu se bazează pe informații nesigure sau pe opinia oamenilor, ci este o declarație absolut sigură care stă pe adevărul lui Dumnezeu. Este o cunoaștere a credinței care ne conduce la o aplicare a făgăduințelor Celui Atotputernic. Atunci ne întrebăm de ce așa de mulți credincioși sunt atât de puțin conșolați în problemele lor? Sunt multe aspecte pe care nu le cunoaștem cu privire la viața noastră, dar, cu toate acestea, textul din Romani 8,28 ar fi suficient ca să ne ajute să trecem cu bine prin cele mai grele încercări ale vieții.

Toate lucrurile lucrează împreună spre bine

Suntem poate surprinși de dimensiunea acestei declarații: „... toate lucrurile.” Nimic nu poate fi mai asigurător decât o astfel de declarație. Nimic nu poate aduce mai multă speranță, bucurie, încredere, fericire și libertate pentru cei ce-L iubesc pe Dumnezeu decât cunoașterea faptului că durerea, problemele și toate încercările lor lucrează împreună spre binele lor. Poate că ar fi fost mai ușor de acceptat dacă s-ar spune 60% sau 98% dintre lucrurile care li se întâmplă credincioșilor lucrează spre binele lor, dar cuvântul ne spune că toate. Cu alte cuvinte nu există limită în ceea ce privește lucrarea pentru binele nostru. Ce făgăduință uimitoare!

„De altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume, spre binele celor ce sunt chemați după planul Său.” (Romani 8,28)

Dar trebuie să fim foarte atenți cu ceea ce ne spune Dumnezeu. Să nu spunem mai mult decât spune Biblia, dar nici mai puțin. Aici nu ni se spune că toate lucrurile sunt bune în ele însele, ci că ele lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu. Multe lucruri din viață nu sunt bune – războiul, bolile de orice fel, abuzul, nedreptățile, dar, pentru cei credincioși, toate lucrează spre bine.

În unele situații, modul în care noi definim binele este diferit de modul în care Dumnezeu definește binele. Pentru noi, binele este atunci când ceva este ușor, plăcut și satisfăcător pentru moment, dar Dumnezeu definește binele ca fiind acele situații care ne conduc la asemănarea cu Hristos și care ne pregătesc pentru cer.

În același timp, textul nostru nu spune că noi întotdeauna vom vedea și vom înțelege binele pe care Dumnezeu îl face pentru noi. Nu ne spune că vom înțelege de ce Dumnezeu a îngăduit moartea copilului meu sau a unei persoane dragi, sau dezastrele care se pot întâmpla. Dar faptul că nu înțeleg nu înseamnă că ele nu sunt folosite de Dumnezeu pentru a realiza binele veșnic pentru noi.

Dacă citim cu atenție textul biblic, observăm că aici este o condiție ca toate aceste lucruri să lucreze spre binele nostru. Această condiție este să-L iubim pe Dumnezeu și să urmărim planul Său. Cu alte cuvinte, această făgăduință nu se aplică la orice persoană, ci numai credincioșilor adevărați. Cineva spunea că pentru creștinii adevărați nu există tragedii, pentru că în cele din urmă orice problemă în timp va fi transformată într-o binecuvântare de Dumnezeu.

Deuteronom 8,15.16 ne spune că Dumnezeu a lucrat prin circumstanțe dificile pentru binele poporului Israel. El i-a condus prin acea mare și teribilă pustie, unde erau șerpi înfocați și scorpioni, unde nu era apă și unde au fost hrăniți cu mană pentru ca să-i smerească, să-i încerce și să le facă bine apoi. El nu i-a condus 40 de ani prin pustie ca să le facă rău, ci orice lucru a lucrat, în cele din urmă, pentru binele lor.

Cum schimbă această cunoaștere viața noastră?

Pentru un credincios, această făgăduință poate să însemne lecții pe care Dumnezeu vrea să ne învețe despre încredere, despre lucrurile care sunt cu adevărat valoroase pentru viața noastră și despre dragostea și compasiunea care nu le-am fi putut învăța în alte situații.

Este bine să memorăm această făgăduință, pentru că vom avea nevoie de ea în zilele rele, în timp de frustrare, în timpuri de confuzie și chiar în timpuri devastatoare. Dacă noi avem permanent această făgăduință în mintea noastră, aceasta va schimba perspectiva vieții noastre.

Gabriel Dincă este redactorul-șef al revistei *Curierul Adventist*.

Șansa comuniunii – grupă mică

George Uba este directorul Departamentului Școala de Sabat și Lucrare personală din cadrul Uniunii Române.

*Învățătorule, este bine să fim aici;
să facem trei colibe... (Luca 9,33)*

Int-o biserică de oraș din nord-vestul țării, un pastor tânăr și cu o hotărâre senină, lovește Stânca drept în mijloc pentru o dorită izbucnire de torente de reînviere spirituală. „Decretează”, prin credință, patruzeci de zile de dedicare și, validat de membrii bisericii în căutarea unei experiențe de înnoire, proiectul bisericii devine proiectul fiecăruia. Scrie o carte cu patruzeci de pași pentru o călătorie de creștere spirituală și ridică șase monumente de aducere-aminte prin șase predici despre creștinismul real și autentic. „A rămas ceva în urma acestei aventuri de căutare a ceea ce aduce pacea?” „Nu știu ce să spun. Ar trebui întrebați membrii. Ceva s-a întâmplat? Ora de rugăciune din cursul săptămânii, cândva vizitată de șapte, opt membri, are acum peste douăzeci, și promite să crească. Este un nou climat de studiu și cercetare a rostului vieții spirituale la întâlnirea cu alte vieți în căutarea unui sens și a unei împliniri sufletești. Mulți dintre

ei au pornit în lucrare dintr-o motivație mult mai fierbinte ca altădată, iar în acest peisaj, de după cele patruzeci de zile de iluminare, s-au format trei grupe mici. Una dintre ele are o viață specială. Puteți vorbi cu liderul grupei. Și vorbesc cu el. Un băiat hotărât și foarte clar în ce vrea să facă. Nu-i dau numele, pentru că nu am cerut voie și aș agresa modestia lui. Îl întreb direct cum s-a format grupa lui și cum merge. Selectez în cuvinte aproximative răspunsul lui: „Am hotărât să facem o grupă cu o parte însemnată a grupei Școlii de Sabat. Ne întâlnim marți seara. Suntem șapte, chiar opt membri adventiști și patru, uneori cinci neadventiști. E o grupă interesantă. Deși ne rugăm și studiem, n-am putea spune că este o grupă de rugăciune și studiu în special. Spunem experiențe și ne implicăm în rezolvarea nevoilor altora. Am dorit de la început să pornim cu o condiție de nenegociat: dacă ne întâlnim, atunci să fie ceva constant, permanent, fără să tragem unii de alții. Și funcționează acest lucru. Am fost cu grupa la o familie nevoiașă, care, în urma unei evanghelizări, a făcut mari progrese în stilul de viață și în înțelegerea spirituală. Au mai venit și alții din apartamentele vecine. Erau

vreo douăzeci. Mai venise cineva la ei în vizită și ținea un studiu biblic. La propunerea unui membru neadventist al grupe, am vizitat o grupă mică de membrii reformiști și a fost o ocazie de mare bucurie pentru ei și pentru noi. Am planificat o activitate socială de curățenie cu tinerii și am primit și dorința de participare a grupe la această acțiune. Le place să se implice. Ne gândim să multiplicăm DVD-uri cu materiale de valoare, să oferim cărți, să-i invităm și pe alții în grupa noastră. Ne întâlnim pe rând acasă la membrii grupe. Un membru neadventist al grupe participă la clasa de botez. Grupa noastră e ca o familie.”

După această conversație am fost tulburat. Și sunt hotărât să vă transmit această tulburare, dacă apucați să citiți mai departe.

„Baza efortului creștin”

Biserica este o oază al lui Dumnezeu într-o lume pustiită de dragoste, de viață creștină veritabilă și relații vindecătoare. Aici ar trebui să fie refugiu al celor care se autocontestă și nu mai suportă să trăiască în minciună și derivă seculară. Doar biserica și activitățile ei din interior, oricât de atractive ar fi ele, nu sunt suficiente pentru a aduce schimbarea totală a omului sfâșiat de păcat. Și să vedeți de ce. Este imperios să căutăm biserica pentru descoperirea Mântuitorului prin Cuvântul, închinarea și părtășia ei. Exprimarea credinței noastre în spațiul bisericii este și va rămâne dezideratul suprem al lui Dumnezeu pentru pregătirea ucenicilor și a mărturie despre ce-a făcut Domnul nostru cu și prin noi. Dar nu-i suficient. O biserică plină de energia credinței și a relațiilor pline de căldura iubirii cerești manifestate între membrii ei ar spune apăsător că mai trebuie ceva.

Să facem o radiografie a unor realități din biserică, neretușate, dar fără pasiunea criticii și a unei exagerări voite. Tendința spre instituționalizare este evidentă. Am devenit tot mai mult consumatori de evenimente religioase, fără să ne angajăm prea mult în inițierea lor. Lăsăm ca specialiștii să producă. Instituționalizarea cere excelență, deci puțini sunt

în stare de o manoperă spirituală de calitate, se spune și se aude ca motivare privind neimplicarea. Se dezvoltă un turism religios care înseamnă venirea în spațiul bisericii ca la un artefact cultural, unde admiri, faci gesturi spirituale din obișnuință, fotografiezi predici reușite și comentezi cu interes incidente sau evenimente memorabile. Și apoi pleci. Fără să te implici sau să aduci un aport la activitățile și proiectele bisericii. Ne păstrăm o distanță semnificativă de ceilalți membri, ne secretizăm viața pentru a nu deveni un articol de fond pe pagina vieții bisericii și fugim de apelurile la reînnoire, pentru că le considerăm accente spirituale excesive cu nuanțe de extremism și fanatism.

Ne vizităm tot mai rar și ne cunoaștem tot mai puțin între noi. Ne ducem crizele personale printre ceilalți membri, fără ca ei să cunoască o iotă din durerea vieții noastre spirituale. Rugăciunile de mijlocire exprimă generalități care se întind până la marginile pământului, pentru că nu au obiect, pentru că nu suntem dispuși să ne expunem vulnerabilitățile noastre. Nu peste tot este așa. Dar în destul de multe biserici așa este. Ne impresionează până la lacrimi experiențele unor evangheliști, temerari ai credinței, care duc Vestea Bună în alte țări, și bine fac; scoatem cu ușurință bani grei pentru proiectele lor de răsunet internațional, dar pentru biserica locală aruncăm în coș leul de recesiune, pentru că nu e ceva care merită. Parcă este chemată o lege a tăcerii atunci când suntem solicitați să ne spunem experiențele vieții noastre pentru cunoaștere și îmbărbătare. Facem proiecte fără curaj și viziune, cu resurse mici, că dacă nu merge să nu ne facem de rușine. Se vede și se simte cum teoria evoluționistă pătrunde în credința și viața bisericii în aspectul schimbărilor lente, în pas milimetric, iar lângă noi, Duhul Sfânt așteaptă să producă manifestări dramatice de înviere și reînnoire. Plângem în rugăciunile noastre că ne sunt scaunele goale în biserică și implorăm Cerul să le umple, dar nu avem niciun prieten neadventist în proximitatea noastră. Nu mai spun de penuria de oameni care să vorbească de la amvon și să arunce o trăire a Cuvântului printre cei însetați după o înnoire lăuntrică. E o nevoie disperată de comuniune, care, de altfel, este esența vieții lui Dumnezeu. Găsim vreun răspuns la acest strigăt al lui Dumnezeu, care este

și al nostru? Există! Se cheamă „baza efortului creștin.” Iată traducerea lui:

„Formarea de grupe mici ca *bază a efortului creștin* mi-a fost arătată de Cineva care nu poate greși. Dacă sunt mulți membri în comunitate, ei să fie organizați în grupe mici, pentru a lucra nu numai pentru membrii bisericii, ci și pentru necredincioși. Dacă într-un loc sunt numai doi sau trei care cunosc adevărul, ei să se organizeze ca o grupă de lucrători. Ei să păstreze legătura unirii nezdruccinată, strângându-se laolaltă în iubire și unire, încurajându-se unul pe altul să meargă înainte, fiecare câștigând curaj și putere din sprijinul celorlalți. Ei să dea dovadă de îngăduință și răbdare creștină, nerostind cuvinte pripite, folosind talentul vorbirii pentru a se zidi unul pe altul în credința cea sfântă. Să lucreze în iubire creștină pentru cei din afara staulului, uitând de sine în străduința lor de a-i ajuta pe alții. Lucrând și rugându-se în Numele Domnului Hristos, numărul lor va crește; deoarece Mântuitorul zice: ‘Dacă doi dintre voi se învoiesc pe pământ să ceară un lucru oarecare, le va fi dat de Tatăl Meu care este în ceruri’ (Mat. 18,19)”. (Mărturie, vol. 7, p. 25) Ei da, grupa mică nu înlocuiește biserica, dar o trezește la cotele așteptării Mântuitorului, privind viața spirituală a bisericii și a membrilor ei. Mai mult ca oricând i-a sosit timpul să intre în experiența bisericii ca un instrument al creației cerești.

Un instrument al creației cerești

Doar biserica singură, cu proiectele și activitățile ei de cult, nu poate să răspundă în mod total mandatului care i s-a dat pentru a duce vestea mântuirii în strigătul Marii Trimiteri din Matei 28. Fără lucrarea personală a fiecărui membru, modelul biblic al sării, care pătrunde pentru a da gust altor vieți, nu poate fi o realitate. Fără grupele mici, care împletesc darurile membrilor, deschizând spre cei nemântuiți un cerc deschis părtășiei și studiului Cuvântului prin misiunea salvării, speranța mântuirii prin Hristos nu va fi cunoscută decât foarte puțin. Nu contestăm modelul de cetate a bisericii, care, prin ceea ce spune, trezește interesul unora, dar trimiterea lansată de Mântuitorul este făcută spre în afară. Ca să fie o mișcare, biserica trebuie să iasă și să-i întâmpine pe oameni în existența lor zbuciumată de păcat, cu viața schimbată a membrilor ei și cu

adevărul lui Dumnezeu. Tendința de a consuma actul spiritual la biserică, pe socoteala timpului sfințit al lui Dumnezeu, este un minim socotit suficient de mulți creștini. Unde e răspunsul nostru la trimiterea lui Isus? Sora White spune:

„Pentru ce nu simt credincioșii o grijă mai mare și mai zeloasă față de cei care sunt departe de Hristos? Pentru ce nu se adună laolaltă doi sau trei să se roage călduros lui Dumnezeu pentru salvarea unei anumite persoane și apoi a altelei? În comunitățile noastre, să se formeze grupe pentru slujire. Diferiți credincioși să se unească și să lucreze ca pescari de oameni. Să se străduiască să smulgă suflete din stricăciunea lumii și să le aducă la curăția mântuitoare a iubirii lui Hristos.” (*Ibid.*, p. 21)

În Australia, în timpul ultimei decade a secolului XIX, exact în perioadă în care Ellen White slujea acolo, au avut loc o serie de evenimente care au contribuit la apariția a ceea ce noi numim renașterea din Țara Galilor. Aceasta a avut loc după ce pastorii din orașul Melbourne și împrejurimile lui s-au adunat ca să se roage pentru starea spirituală a membrilor bisericilor și a concetățenilor lor. Pastorii prezenți au dobândit atât de multă putere în acest timp petrecut împreună, încât au început să creadă că cel mai bun lucru pe care-l puteau face pentru membrii lor era să-i organizeze și pe ei în grupe mici pentru studiul Bibliei, rugăciune și părtășie. Drept urmare, în tot orașul Melbourne erau 2.000 de astfel de adunări de câmin. Pastorii din Melbourne, implicați în această lucrare cu grupe mici, l-au invitat în aceeași perioadă pe R. A. Torrey, din SUA, să conducă o campanie de evanghelizare. Rezultatul a fost o reînviare religioasă extraordinară. Tocmai atunci, în Melbourne era în vizită o tânără femeie din Țara Galilor. Când s-a întors acasă, ducând cu ea această extraordinară experiență spirituală, a contribuit la promovarea așa-numitelor „întâlniri de rugăciune din hambar”. Aceste întâlniri din hambar au contribuit la redeșteptarea din Țara Galilor, care a avut un impact deosebit asupra dezvoltării și răspândirii creștinismului în această țară.

Grupa mică, pornită la comanda lui Hristos, aduce o nouă creație. Părtășia este deplină, așa cum în biserici nu se poate realiza atât de bine. Doar grupele Școlii de Sabat se apropie de socializarea

grupelor mici din timpul săptămânii, dar nu îndeajuns ca în atmosfera degajată și caldă din grupele organizate în afara clădirii bisericii. Studiul Cuvântului în aceste grupe permite participarea angajantă a tuturor membrilor ei, iar rugăciunea este chemată să aibă o țință clară. Redeșteptarea membrilor grupei este un deziderat chiar în actul formării grupei și este declarația de misiune de fond sub care ei se strâng. Misiunea grupei se împletește cu lucrarea personală a fiecăruia și este testul însușirii adevărului biblic. Este aberant și fără sens ca studiul Cuvântului să nu aibă aplicația concretă în viața personală și a celor din apropiere, așa cum dragostea celor doi din cuplu nu poate exista fără gesturile ei vizibile. Grupa devine un agent de schimbare atât de puternic, încât o viață religioasă de rutină va fi zdruncinată din temelii. Către un bine suprem!

Un scurt ghid pentru o viață plină de putere

Deși imperativul organizării grupelor mici stă în intenția bisericii ca o strategie biblică, subliniată viguros de mărturiile profetului bisericii, totuși înființarea lor ar trebui să fie o pornire naturală și însetată a credincioșilor pentru realizarea dezideratului comuniunii. Societatea postmodernă inventează grupa pentru definirea culturală specifică și pentru nevoia relațională într-o lume cât mai dezagregată. Cu atât mai mult biserica ar trebui să strige această supremă nevoie de a ne zidi spiritual prin relații și Cuvânt și pentru a-i ridica și pe alții la nivelul trăirii adevăratei vieți. După specificul darurilor, a personalităților și a înțelegerii adevărului lui Dumnezeu, grupele se pot selecta pe consistențe diferite, dar având aspecte comune între ele.

1. *Grupa de părtășie și de rugăciune* are drept scop împărtășirea reciprocă a minunilor pe care Dumnezeu le-a făcut în viața fiecărui membru al grupei. Experiențele zilnice sunt aduse înaintea tuturor, în vreme ce grupa își îndreaptă atenția spre noi rugăciuni către Dumnezeu și spre cererea Duhului Sfânt pentru ei și pentru întreaga biserică.

2. *Grupa de studiu biblic* are drept scop studierea Sfintelor Scripturi. Deși există și momente de mărturisire și rugăciune, totuși întreaga atenție rămâne îndreptată asupra Bibliei. Ținta întregului grup este înțelegerea Scripturii pentru o apropiere pas cu pas de mesajul ei și pentru

aplicarea concretă a principiilor creștine în viețile lor.

3. *Grupa de formare și educare* este o grupă care e organizată pe aceleași principii ca și grupa de studiere a Bibliei, cu diferența că atenția ei se îndreaptă spre cultivarea comuniunii unii cu alții, orientat spre cei care încep să descopere frumusețea adevărului total. Acest tip de grupă constituie modul ideal de a-i educa pe cei nou-botezați sau pe cei ce au venit dintr-o altă biserică.

4. *Grupa de sprijin* se organizează în scopul sprijinirii persoanelor ce trec printr-o perioadă dificilă în ceea ce privește sănătatea, dragostea, prietenia. Este bine-venită atunci când anumite persoane se confruntă cu probleme cum sunt: divorțul, abuzul de droguri, criză alcoolică, fumatul etc.

5. *Grupa misionară*, creată în scopul de a duce la creșterea numerică și spirituală a trupului lui Hristos, este compusă din toți aceia care sunt gata să-și folosească darurile în acest scop. De cele mai multe ori, aceste grupe sunt orientate spre studiul Bibliei, deși nu este o regulă. Orientată pe suportul biblic, grupa face orice pentru a ajunge la oameni cu vestea cea bună.

Iar dacă în orașele mari și în zonele albe un grup de oameni devotați lui Dumnezeu socotesc să dea startul unei zidiri de suflete, atunci vă voi arăta o cale nespuse de bună: *biserica de casă*. Posibil un viitor al bisericii de mare mobilitate evanghelistică și spirituală.

Duhul care se tulbură ridică mai multe întrebări legitime și urgente: Dacă grupa mică împlinește atâtea nevoi spirituale, de misiune și de relației, de ce sunt atât de rare și neincluse în strategia de creștere a bisericii, deși impactul este garantat? De ce alte biserici neoprotetante cresc cu sutele de mii prin grupele mici, având ca bază sfaturile profetului bisericii noastre, iar noi admirăm reușita altora fără să încercăm ceea ce ea a spus că este fundamentul efortului creștin?

Întrebarea este: În care grupă te potrivești cu viața ta? Cu cine vei vorbi pentru un parteneriat de suflete cu care să pornești îmbogățirea vieții de credință? Grupa mică din ceruri formată din Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt dorește urgent să înceapă cursurile iubirii cu o nouă grupă la care să se atașeze.

Când?

Acest articol este o adaptare după o predică susținută pe 25 octombrie 2008, în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea Triadelphia, din Clarksville, Maryland. Cea mai mare parte a elementelor specifice stilului oral au fost eliminate. – Redactorii

De curând s-au împlinit 79 de ani de la prăbușirea Bursei de acțiuni, din 1929. Pe 24 octombrie 1929 a fost tranzacționat un volum imens de acțiuni. Piața și-a continuat declinul timp de o lună întreagă, atingând nivelul cel mai scăzut în 1932. Abia după 25 de ani, în 1954, piața a reușit să atingă nivelul de dinainte de 1929. Economistul american Richard M. Salsman a declarat: „Oricine a cumpărat acțiuni în 1929 și nu le-a vândut ulterior și-a risipit întreaga viață adultă până să-și acopere integral pierderile.”¹

Odată cu implozia recentă a piețelor mondiale, mulți oameni se întreabă dacă nu cumva istoria se repetă. S-au pierdut sute de miliarde de dolari. Companiile dau faliment. Rata șomajului și rata executărilor silite sunt în creștere. Industreele întregi doresc să obțină sprijin financiar din partea guvernului.

Liderii mondiali sunt foarte îngrijorați. La începutul declinului, George Bush, pe atunci președintele SUA, transmitea următorul avertisment: „Economia noastră în ansamblu este în pericol.” Cunoscutul Investor Warren Buffett consideră că această criză este un „Pearl Harbor economic” și își exprimă îngrijorarea că Statele Unite ar putea să se confrunte cu „cel mai mare dezastru financiar din istoria Americii”.

Analistii pieței bursiere sunt alarmați în aceeași măsură. „Trebuie să aruncăm manualele

de istorie, fiindcă nu avem în trecut absolut niciun termen de comparație”, spune Jim Dunigan, directorul de investiții al băncii PNC. Art Hogan, director de strategie la Jefferies & Co., este de acord că nu am mai trecut printr-o astfel de situație de la Marea Recesiune încoace. „Nu am mai întâlnit așa ceva”, avertizează el. „Nu avem o hartă cu ruta de parcurs.”²

Dumnezeu are o hartă

Probabil că afirmația lui Hogan este corectă în ceea ce privește istoria omenirii, însă Dumnezeu are o hartă pentru acest teren accidentat. În urmă cu câteva secole,

Cum să supraviețuiești în timpul crizei financiare

scriitorii inspirați de El au arătat clar că în zilele din urmă vom cunoaște o perioadă de mari tulburări economice.

De fapt, pasajul din Iacov 5,1-5 pare a fi preluat de pe prima pagină a ziarelor de ieri. Lăcomia oamenilor și a corporațiilor duce la dezastru financiar. Nenorocirea se abate asupra lumii, în timp ce „comorile” strânse „în zilele din urmă” se evaporă.

Cartea Apocalipsa prezice și ea o perioadă de greutăți economice. Suntem preveniți că „negustorii pământului” vor plânge și vor jeli, fiindcă nimeni nu le va mai cumpăra mărfurile. Va veni o vreme în care nimeni nu va putea să cumpere sau să vândă, în afară de cei care se închină fiarei Antihristului (Apoc. 18,11-17; 13,17). Mulți cercetători biblici au observat un anumit tipar în aceste versete: greutățile economice duc la control economic, care, la rândul lui, duce în cele din urmă la puterea de a impune închinarea. Tot ce se poate ca acest tipar să își găsească împlinirea în momentul de față.

Cum e posibil așa ceva?

Probabil că unii se întreabă cum e posibil ca închinarea să fie impusă într-o țară atât de iubitoare de libertate ca Statele Unite. Oamenii nu renunță cu ușurință la drepturile lor de a cumpăra și a vinde sau la dreptul lor de a se închina sau nu. Însă crizele repetate pot duce la o diminuare a discernământului nostru în așa măsură, încât să fim dispuși să abandonăm efectiv orice libertate de dragul promisiunii siguranței.

Observați ce s-a întâmplat după atentatul din 11 septembrie. În momentul în care Congresul a promulgat de urgență legile antiterorism, am făcut un pas uriaș în această direcție. Perchezițiile secrete ale caselor și proprietăților, accesul fără ordin judecătoresc al FBI la fișele medicale și la dosarele financiare, interogatoriile nejustificate, stoparea audierilor judecătorești și detenția pe o perioadă nedeterminată au devenit o realitate după 11 septembrie.

Putem adăuga la toate acestea reacția lumii la dificultățile financiare recente. Economii întregi și sectoare întregi de afaceri sunt preluate prin ajutorul financiar oferit de stat, fapt pentru care birocrății ajung, în cele din urmă, să controleze tot ce se cumpără și se vinde.

Unii vor argumenta că aceste acțiuni sunt necesare pentru a proteja socie-

tatea. Și probabil că au dreptate într-o anumită măsură. Pe de altă parte însă, ele pot face parte din planul diavolului. Prin provocarea unor crize care nu sunt soluționate corect, el ne prinde în capcana clasică a alegerii între două rele: fără intervenția statului, suntem expuși la terorism și la colaps financiar; iar dacă statul intervine, ajungem în situația la fel de periculoasă de a ne pierde libertatea.

Așadar, cum putem să ne ferim de capcanele lui Satana? Mai ales când vedem că economia se prăbușește și că resursele și libertățile noastre vremelnice dispar? Cum vom reuși să ne hrănim familiile? Cum vom reuși să ne păstrăm casele? Acestea sunt întrebările pe care le pun oamenii. Din fericire, Cuvântul lui Dumnezeu ne spune cum putem să rămânem în siguranță într-o vreme de nesiguranță.

Trei metode de pregătire

Iată trei lucruri pe care puteți să le faceți în vreme de criză financiară.

1. Pune-ți în ordine casa spirituală!

Verifică starea în care se află relația ta cu Isus! Este El pe primul loc în viața ta? O lege a fizicii spune că două lucruri nu pot ocupa simultan același loc. Acest lucru este adevărat și în domeniul spiritual. Matei 6,24 ne spune că nu putem „sluji lui Dumnezeu și lui Mamona [banilor – versiunea NIV]”. În viața noastră nu poate încăpea decât un singur dumnezeu. Dumnezeu cărui i te vei închina îți va acapara în cele din urmă gândurile, sentimentele și năzuințele. Îți va modela caracterul.

Satana știe acest lucru și, de aceea, pune pe furiș capcane în calea creștinilor. Una dintre ispitele cele mai eficiente este aceea de a-i determina pe creștini să își sacrifice credința pe altarul lăcomiei. Ei își investesc cele mai bune resurse, puteri și talente în favoarea atotputernicului ban și nu în favoarea atotputernicului Dumnezeu.

Odată, am cunoscut un om care făcea exact acest lucru. S-a întâmplat să călătorim cu același avion și să stăm unul lângă altul. Am stat de vorbă și, la un moment dat, el mi-a spus: „Eu nu Îi slujesc lui Dumnezeu. Eu le slujesc banilor.”

Bărbatul acela era un om inteligent, care deținea deja câteva diplome și care în momentul acela urma cursuri de avocatură, însă pierdea din vedere înțelepciunea de veacuri. El nu înțelegea principiul numărul

unu al siguranței economice: Pune-L pe Dumnezeu pe primul loc în viața ta! El ar fi trebuit să cunoască acest principiu, fiindcă se născuse într-o familie creștină adventistă și avusese părinți credincioși. Din nefericire, a ales banii în locul lui Dumnezeu și nu mai făcea parte din biserică.

Mulți comit greșeli similare. Ei le slujesc banilor, când ar trebui să Îi slujească lui Dumnezeu. Lucrează în Sabatul sfânt al lui Dumnezeu. Nu dau zecime și nu aleg să se încreadă în El. Adoptă practicile financiare ale lumii, în loc să adopte principiile adevărului. Ironia este că, în ciuda slugărnicii lor față de bani, vor ajunge să-i piardă fie în urma unei crize economice, fie, și mai sigur, la revenirea lui Isus. Singurul lucru pe care îl vom lua cu noi în cer este caracterul nostru și relația noastră cu Dumnezeu. Când îți pui în ordine casa spirituală, investești în eternitate.

2. Pune-ți în ordine casa financiară!

Un motiv al dificultăților economice este faptul că oamenii au împrumutat mai mult decât își puteau permite. Ei au fost constrânși să acționeze în felul acesta de lăcomia celor care au oferit cu împrumut. Există multe principii biblice despre modul în care poți să-ți pui casa financiară în ordine. Amintesc aici numai câteva.

Nu intra în datorii! „Cel ce ia cu împrumut este robul celui ce-i dă cu împrumut” (Prov. 22,7). Când îi suntem datori cuiva, ne pierdem libertatea, într-o anumită măsură. Dacă nu ai făcut-o până acum, achită cărțile de credit, împrumuturile pentru mașină, creditele ipotecare și toate celelalte datorii. Datoriile consumatorilor din Statele Unite au ajuns la cifra de 2,6 trilioane de dolari, fără să fie puse la socoteală și cele din creditele imobiliare.

Potrivit paginii „MarketWatch” din *Wall Street Journal*, următorul val uriaș care va lovi piețele este tocmai această datorie. „Datoriile la cărțile de credit se află pe punctul de a face implozie și reprezintă următoarea furtună care va lovi industria financiară fragilă.”³

Iată un motiv serios de îngrijorare. Economia a suferit deja o serie de valuri financiare uriașe. Cât va mai rezista?

Dacă nu vrei să fii stăpânit de cei ce dau cu împrumut, redu cheltuielile, fă sacrificii dacă este nevoie și achită-ți datoriile. Începe cu împrumutul la care ai cea mai mare dobândă, depunând pe lângă rata lunară o sumă suplimentară, până îl achiziți integral. După aceea, retrage suma lunară pe care ai plătit-o pentru pensia suplimentară și achită al doilea împrumut cu cea mai mare dobândă. În felul acesta, vei putea să achiziți în scurt timp și al doilea împrumut. Apoi, direcționează lunar suma pentru aceste două împrumuturi în contul celui de-al treilea împrumut. Procedează la fel pentru toate celelalte împrumuturi. Urmând acest plan, vei reuși să scapi de datorii și nu vei mai fi expus la fluctuațiile mari din economie.

O altă strategie importantă este să pui deoparte o sumă pentru nevoi urgente. Ce faci dacă îți pierzi locul de muncă, dacă te îmbolnăvești sau dacă nu mai ești apt de muncă? Experții spun că ai nevoie să depui într-un cont curent echivalentul sumei pe care o cheltuiești mai multe luni la rând pentru a-ți întreține existența.

Acum este timpul potrivit să discuți împreună cu familia despre standardul vostru de viață. Puteți să supraviețuiți și cu mai puțin? Transformați „dorințele” în „nevoi”, cheltuind fiecare ban pe care îl câștigați? Poate că nu aveți nevoie de casa mare în care locuiți sau de o mașină în plus. Ați putea să le vindeți și să vă concentrați din nou atenția asupra priorităților, cum ar fi, de pildă, relația cu cei dragi și cu Dumnezeu.

De asemenea, este bine să te rogi și să te gândești dacă poți să te muți la țară. Duhul Sfânt i-a avertizat de mult pe oameni cu privire la pericolele existente în marile orașe, îndeosebi în vremea sfârșitului. O casă la țară sau într-un orașel se poate dovedi un adăpost sigur de tensiunile urbane. Bineînțeles că aerul curat și spațiile deschise reprezintă un beneficiu chiar și atunci când nu este criză.

3. Pune în ordine casa lui Dumnezeu!

Prea mulți oameni au inversat ordinea priorităților. Ei câștigă bani, îi cheltuiesc pe nevoile și dorințele lor și apoi aduc la biserică din ceea ce le mai rămâne. Casa lui Dumnezeu ar trebui să fie prima pe lista priorităților dacă dorim să supraviețuim prăbușirii economiei. Nu este cazul ca acum să fim zgârciți cu Dumnezeu. Trebuie să ne împotrivim tendinței firești de a acumula bani. Acum este vremea să dăm dovadă de cea mai mare dărnicie pentru lucrarea lui Dumnezeu.

Știați că oamenii sunt mai dispuși să dăruiască pentru Dumnezeu în vremuri de nesiguranță financiară decât în perioadele de stabilitate financiară? Motivul nu este greu de ghicit. În clipa în care îl înlătură din viața lor pe dumnezeul banilor, oamenii încep să caute un Dumnezeu demn de încredere. Chiar în momentul de față, putem avea cel mai mare succes în prezentarea soliei lui Dumnezeu pentru timpul din urmă înaintea a milioane de oameni care caută o speranță.

Însă putem face acest lucru numai dacă donăm pentru lucrarea de evanghelizare. Dacă nu aducem zecimea și darurile cu credincioșie, îi permitem lui Satana să îi înșele și să îi distrugă pe oameni.

Cum e posibil? Gândiți-vă la următorul fapt: Dumnezeu este proprietarul tuturor lucrurilor. „Al Domnului este pământul cu tot ce este pe el” (Ps. 24,1). „Al Meu este argintul și al Meu este aurul, zice Domnul oștirilor.” (Hagai 2,8)

Dumnezeu investește tot ce deține în lucrarea de salvare și binefacere pentru omenirea pierdută, în lucrarea de călăuzire a oamenilor la Hristos și la viața veșnică. Acum să vă adresez o întrebare: Dacă Dumnezeu vrea să investească aurul și argintul Său în lucrarea de salvare a sufletelor, de unde va lua El acest aur și argint? Nu uitați că Dumnezeu nu are buzunare. Singurele Lui buzunare sunt buzunarele noastre. El ne împrumută din bunurile Sale de pe pământ și ne dă voie să le păstrăm pentru El. Apoi, când are nevoie de ceva pentru lucrarea Sa, ne invită să băgăm mâna în buzunar și să Îi returnăm banii.

Nu există o altă lucrare mai bună în care putem să investim decât lucrarea

lui Dumnezeu. Mai ales în vremuri de nesiguranță economică. Nu uita: cu cât lumea va auzi mai repede despre Isus, cu atât El va veni mai repede.

Isus vine curând!

Evenimentele recente sunt indicii clare că trăim în zilele din urmă. Piața bursieră, băncile, economiile statelor lumii sunt în cădere liberă. Tensiunile se amplifică pe tot globul. Teroriștii plănuiesc un nou atac. Dacă reușesc să ne surprindă în această perioadă în care suntem vulnerabili din punct de vedere economic, ne vom confrunta cu un haos nemaiîntâlnit.

În ciuda tuturor promisiunilor lor liniștitoare, politicienii nu dețin soluția la aceste probleme. Privește câte miliarde de dolari au fost aruncate în această gaură neagră care devine din ce în ce mai mare!

Din acest motiv, poporul lui Dumnezeu trebuie să-i ajute pe bărbații și pe femeile disperate să găsească singurul răspuns veritabil. Dacă nu îi avertizăm acum, mulți vor cădea în cursa vrăjmașului și îl vor primi pe hristosul mincinos ca soluție la problemele lor din această lume. Oamenii trebuie să știe ce noi știm de ani de zile – că Isus vine!

Acum e timpul, mai mult ca niciodată, să nu intrăm în panică, ci să ne încredem în Dumnezeu și să ascultăm de îndrumările pe care ni le-a lăsat în Cuvântul Său. Dacă vom face așa, vom reuși să supraviețuim oricăror evenimente financiare. Dumnezeu Însuși ne promite că ne va păzi.

¹Richard M. Salsman, „The Cause and Consequences of the Great Depression, part 1: What Made the Roaring '20s Roar,” in *The Intellectual Activist*, June 2004, p. 16.

²Quoted on CNNMoney.com in „Stocks get pummeled”, by Alexandra Twin, September 21, 2008; money.cnn.com/2008/09/15/markets/markets_newyork2/index.htm?eref=rss_topstories.

³Jennifer Waters, „Another shoe to drop: Bad credit-card debt could be next shot to economy, researcher says”; MarketWatch, September 30, 2008. www.marketwatch.com/news/story/bad-credit-card-debt-could-next-story.aspx?guid=%7BDE0C0B15-4760-491CA0F4-D34CBD96F7B7%7D.

Gary Gibbs este vice-președintele canalului de televiziune adventist Hope Channel.

ACUM ESTE VREMEA SĂ DĂM DOVADĂ DE CEA MAI MARE DĂRNICIE PENTRU LUCRAREA LUI DUMNEZEU.

UN AN PENTRU

Cu patru ani în urmă Departamentul de Tineret al Uniunii lansa proiectul pilot „Un an pentru Hristos”, un proiect care se adresează tinerilor care simt chemarea de a-l oferi lui Dumnezeu un timp special din viața lor pentru slujire. Un astfel de proiect este acum în desfășurare la școala „Mihai Ionescu” din București, așa că ne-am propus să stăm de vorbă cu cele trei tinere care sunt implicate în acest proiect.

Curierul Adventist: Cine sunteți? Cum ați ajuns la Școala „Mihai Ionescu”?

Ana Barcan: Sunt Ana Barcan și m-am născut în Piatra-Neamț, într-o familie creștină ortodoxă. La vârsta de cincisprezece ani, în timp ce făceam liceul în Bacău, am primit prima mea Biblie, de la Biserica Baptistă. Un an mai târziu, am trăit cea mai fericită zi din viața mea, ziua de 31 mai – atunci am încheiat legământ cu Dumnezeu prin botez în Biserica Adventistă din Bacău. În 2000, am absolvit Facultatea de Teologie din cadrul ITA, și, în 2005, Școala de misionari de la Herghelia.

La Școala „Mihai Ionescu” am ajuns în mod providențial. În septembrie, anul trecut, mă rugam deja de două săptămâni să mă conducă Dumnezeu la locul potrivit, pregătit de El. Cred că Dumnezeu mi-a călăuzit pașii de-a lungul vieții, dar niciodată până acum nu am văzut mai clar și mai frumos mâna Lui iubitoare conducându-mi viața.

Larisa Marcu: Mă numesc Larisa Marcu și sunt din Târgoviște. Am absolvit Facultatea de Litere din Brașov, secția Biblioteconomie, în vara lui 2008. M-am tot întrebat ce început îi urmează acestui sfârșit de studenție. Când am văzut un afiș care promova proiectul „Un an pentru Hristos 2008-2009”, am știut că voi fi unul dintre voluntarii de la Școala „Mihai Ionescu” pentru următorul an de zile.

Roberta Kocsis: Mă numesc Roberta Kocsis și sunt din Galați. În anul 2007, am absolvit Facultatea de Științe Economice, secția REI. După terminarea facultății, am urmat cursurile de la Hagota World Mission Center. În 2008, am lucrat în jud. Buzău ca evanghelist. Iar în vară am plecat pe litoral împreună cu colportorii. Dorința mea era să plec în Africa, dar pe 16 iulie s-a întâmplat ceva ce m-a făcut să îmi schimb această hotărâre – sora mea mai mică a murit călcată de o mașină pe trecerea de pietoni în București, pe 17 iulie...

Larisa

O prietenă mi-a spus despre proiectul „Un an pentru Hristos” din cadrul Școlii „Mihai Ionescu”. Am trimis un e-mail, am primit răspuns, au urmat alte câteva e-mailuri... și am fost acceptată.

C.A.: Care a fost motivul care v-a determinat să alegeți să dedicați un an de slujire pentru Hristos?

Ana: Motivul pentru care am ales să dedic acest an din viața mea pentru Domnul Hristos a fost dragostea pentru copii și dorința de a-L sluji.

Dorința cea mai scumpă sufletului meu a fost să devin o bună misionară. Am citit într-o revistă un gând care m-a captivat: „Misionarul este omul lui Dumnezeu în locul ales de Dumnezeu, care face lucrarea lui Dumnezeu, pe calea lui Dumnezeu și pentru gloria lui Dumnezeu”. (*Mission Post*, p. 7)

Larisa: În ultimul an de facultate m-am angajat. Dar după aproape un an de lucru mi-am dat seama că nu am nicio satisfacție de pe urma a ceea

HRISTOS

Roberta

ce fac. Am hotărât să spun DA fără ezitare când se va ivi ocazia să lucrez pentru Domnul.

Roberta: Cred că doar slujind pot rămâne lângă Dumnezeu. Când începi să lucrezi cu oamenii și vezi câtă nevoie au să-L cunoască pe Dumnezeu, înțelegi câtă nevoie ai tu de studiu zilnic și de rugăciune. În felul acesta, relația mea cu Dumnezeu s-a dezvoltat.

C.A.: De ce ați ales Școala „Mihai Ionescu”?

Ana: Cred că Dumnezeu a ales pentru mine să fiu în acest an aici, iar eu doar am urmat planul Său. Și mă bucur pentru ceea ce mi-a oferit.

Larisa: Îmi doream să mă implic într-un proiect de misiune. M-am gândit că „Un an pentru Hristos” e cel mai potrivit. Când m-am hotărât eu, nu știam că se va organiza la această școală. Domnul m-a adus la Școala „Mihai Ionescu”, El știe că darurile pe care le-a pus în mine pot fi de folos aici.

Roberta: Pentru că îmi oferă posibilitatea de a face ceva ce îmi place cu adevărat – să lucrez cu copiii.

C.A.: Ce înseamnă această activitate pentru dvs.?

Ana: Activitatea pe care o desfășor aici îmi oferă posibilitatea de a-mi dezvolta caracterul și mă ajută să pun în practică talanții ce mi-au fost încredințați. Învăț să mă încred în grija iubitoare a Tatălui ceresc și să îmbin iubirea cu fermitatea, blândețea cu hotărârea..., disciplina cu dragostea.

Larisa: Când le-am spus părinților mei cam ce

Ana

vreau să fac după ce termin facultatea, mama atât a avut de zis: „Lucrarea cu copiii, asta e lucrarea ta.” Cuvintele ei au fost rostite ca o binecuvântare. Eu așa le-am simțit... Știu că lucrarea cu copiii e și pentru mine.

Roberta: Foarte mult. Îmi dă tot timpul ceva de făcut, motive de rugăciune. Mă ajută să practic răbdarea și eu cred că mă pregătește pentru ceea ce vreau să fac în viitor – să lucrez cu copii.

C.A.: Cum priviți acum această lucrare după ce a trecut mai mult de o jumătate de an?

Ana: Mult diferit de cum priveam această lucrare la început. Lecția cea mai importantă pe care aveam nevoie să o învăț este de a depinde și în cel mai mic aspect doar de Dumnezeu și de a mă încrede numai în El. Lucrarea cu copiii a adus mari binecuvântări în viața mea și cred că acest an dedicat Domnului Hristos, pe care-l doresc a fi începutul anilor dedicați Lui, îmi va influența decisiv viitorul.

Larisa: Am tot timpul de învățat de la cei cu care lucrez. Profesorii de aici sunt oameni dedicați, iubesc copiii, lucrarea pe care o fac. Cât despre copii... sunt mereu plini de surprize și plini de viață. Sunt toți atât de diferiți... și atât de frumoși! Mă rog și acum, ca și la început, să primesc înțelepciune și să-L onorez pe Dumnezeu prin munca mea.

Roberta: Este și frumoasă, și grea. Sunt unii copii care au probleme în familie și, de aici, probleme de comportament, cu care este greu să lucrezi. Acum, când mă uit la ei și văd cât s-au schimbat, am mari satisfacții. Lucrarea cu copiii este o lucrare de durată, ale cărei rezultate le vom vedea, poate, doar în veșnicie.

C.A.: Ce reacții au avut copiii când au aflat că sunteți voluntari?

Ana: Lucrez cu copii cu vârste între 4 și 6 ani. Pentru ei faptul că cineva lucrează ca voluntar (sau ca salariat) nu are prea mare însemnătate. Felul cum cineva se raportează la ei și ceea ce le transmite, asta contează. În schimb, părinții apreciază acest aspect și faptul că le vorbesc copiilor despre Dumnezeu. Exceptând trei copii, restul provin din familii neadventiste. Într-o zi, educatoarea mi-a spus că Marius plânge pentru că s-au certat părinții lui. M-am dus la el și i-am spus: „Marius, hai să ne rugăm

lui Isus și să-I spunem Lui tot ce te doare.” Ne-am rugat pentru părinții lui, ca Dumnezeu să-i binecuvânteze. După rugăciune i-am spus: „Uite Marius, noi ne-am rugat lui Isus pentru tati și El îl va aduce înapoi acasă.” Așa s-a și întâmplat. Slăvit să fie Dumnezeu pentru modul în care a ales să sădească credința în acest copil!

Larisa: Nu știu dacă toți înțeleg ce înseamnă „voluntar”. Dar după un semestru de lucru împreună, și pentru noi, și pentru ei, „voluntar” e cineva care e acolo unde e nevoie, atunci când e nevoie. Când lipsește un profesor, când se îmbolnăvește bucătăreasa, când nu știu să rezolve tema la mate sau când au căzut și s-au lovit și au hainele murdare.

Roberta: De la copii până la profesori și prieteni, toți au fost uimiți sau impresionați că sunt voluntari, că nu mă gândesc la o retribuție, ci fac asta doar pentru Domnul.

C.A.: Care sunt activitățile pe care le aveți în cadrul acestui program?

Ana: Dimineța răspund solicitărilor, dacă este nevoie. Programul meu începe propriu-zis la ora 12, când ajut copiii de la grupa mijlocie să ia masa. Merg apoi și pregătesc paturile pentru copiii care rămân la programul de somn. După aceea urmează activitatea cea mai importantă și plăcută, în special pentru copii, dar și pentru mine, povestirea dinainte de culcare. Le spun o povestire biblică sau una inspirată din realitatea zilnică, de unde ei au ceva folositor de învățat.

Larisa: Mă ocup de cluburile de engleză de la grădiniță, de corul școlii și de bibliotecă, precum și de o parte a programului de supraveghere la teme după-amiaza, pentru clasele a V-a și a VI-a.

Roberta: Programul meu se desfășoară după-amiaza și cuprinde: cluburi de engleză cu clasele primare, supraveghere la teme cu clasele III-IV. Dimineța, în caz că un profesor nu poate veni, îi țin locul ca să nu stea copiii singuri.

C.A.: Cu ce v-a îmbogățit această experiență?

Ana: Pe plan spiritual, m-a ajutat să-mi pun încrederea mai mult în Dumnezeu și să depind doar de El. Experiența acestui an mă ajută să înțeleg trăirea prin credință. Îmi mulțumesc lui Dumnezeu că mă pregătește în felul acesta pentru alți ani, poate mai diferiți decât acesta, și mă ajută să trăiesc cuvin-

tele: „... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine.” De asemenea, acest an mi-a îmbogățit mult și experiența activității cu copiii.

Larisa: Învăț să mă încred numai în Dumnezeu. Învăț să am răbdare și să iubesc necondiționat. Învăț să fiu recunoscătoare pentru ceea ce primesc.

Roberta: Mă ajută să înțeleg câtă responsabilitate trebuie să ai față de un copil, că îți trebuie multă răbdare să-l ajuți, să-l ascuți și să-i răspunzi la toate „de ce?”-urile.

C.A.: Ce le-ați recomanda tinerilor despre acest proiect?

Ana: Merită să trăiești prin credință!

Dacă cineva iubește copiii, are pe inimă lucrarea lui Dumnezeu și vrea să experimenteze ce înseamnă să-L lase pe Dumnezeu să-i conducă viața în cele mai mici aspecte, îi recomand să trăiască „Un an pentru Hristos” la Școala „Mihai Ionescu”. Va fi recunoscător lui Dumnezeu pentru totdeauna!

Larisa: Îmi spun mereu: „Un an pentru Hristos” e un timp al tău și al lui Dumnezeu, al relațiilor, al lui „Dă tot ce ai mai bun!”. Un timp de care o să-ți fie dor... Dacă nu cumva vei vrea să ai o viață întreagă pentru Hristos.

Roberta: Să intre în acest proiect sau oricare altul, măcar o perioadă de timp, și să vadă cum este să simți că Dumnezeu te conduce, îți deschide uși și îți răspunde exact atunci când ai mai mare nevoie.

C.A.: Povestii-ne o experiență.

Ana: Fiecare am avut odată 5 ani. Și cunoaștem setea profundă a unui copil după iubire. Cea mai fericită zi trăită în acest an pentru Hristos a fost o zi de iarnă, în luna decembrie. Copiii erau în păturile lor, pregătiți de culcare. La un moment dat, mi-a venit o idee pe care le-am spus-o: „Copii, acum, cine vrea o îmbrățișare și-un pupic pe obraz să vină la mine.” În momentul acela, toți s-au îndreptat spre mine ca un roi de albine ce se întorc spre stupul lor. Erau în jur de 15 copii și vă dați seama cât de greu am reușit să scap din prinsoarea lor. Le-am spus: „Copii, cine nu e în patul lui, cât număr până la trei, pierde surpriza pentru astăzi.” Doar așa am reușit să-i determin să se pregătească pentru somn...

Firește că astfel de experiențe mă apropie mai mult de Tatăl ceresc și mă ajută să anticipez cu mult drag întâlnirea cu Cel mai drag Prieten, Isus.

Larisa: La serbarea cu ocazia nașterii Domnului s-a întâmplat ceva ce m-a impresionat. Chiar înainte să începem serbarea, Nico, de la clasa a VI-a, m-a luat de mână, m-a tras deoparte și mi-a zis în șoaptă, abia îndrăznind: „Doamna, eu am făcut varicelă...”

Toată ziua, Nico și alți colegi de-ai ei fuseseră la Niculești, pentru a-i bucura pe copiii de la biserica de acolo cu cântece și cadouri. Evenimentul a făcut parte din proiectul ADRA – „Copii ajută copii”. S-au întors la școală cu un sfert de oră înainte de începerea serbării. Erau bucuroși, entuziasmați în urma a ceea ce au realizat la Niculești, dar gata obosiți. Și totuși emoționați și nerăbdători să cânte din nou spre lauda Domnului, și de data asta pentru părinții lor.

Șoferul mi-a spus că, pe drumul de întoarcere, Nico a făcut repetiție pentru serbare cu toți copiii din microbuz și nu s-a oprit din cântat până nu s-a văzut iar în curtea școlii. Și acum, chiar înainte să începem, i-au apărut semnele de varicelă pe corp, a făcut febră..., se simțea foarte rău. Dar avea o poezie de spus și fusese la toate repetițiile, așa că... nu s-a dat bătută. A stat aproape o oră în picioare, a cântat cu toată inima, ca toți ceilalți copii, și a recitat poezia atât de frumos, că ne-a mers tuturor la inimă. Iar varicela era la vremea ei și făcea ravagii printre copii, cu sau fără Nico, în ora aceea.

Am învățat că atunci când un copil dorește din tot sufletul să realizeze ceva, mai ales pentru Domnul, nu renunță când apar probleme. Dimpotrivă, are așteptări, vrea ca totul să iasă perfect și face tot ce ține de el ca lucrul acesta să se întâmple.

Roberta: Am avut multe experiențe frumoase, în special mă încântă să îi văd cum cresc și încep să înțeleagă mai bine problemele. Mult timp m-am gândit ce să fac cu acești copii, deoarece le rămâne destul de mult timp liber după ce își termină temele și până pleacă acasă. Într-o seară, la biserică, l-am auzit pe fr. Mihai Goran povestind câteva experiențe avute cu copii, atunci când împărțeau în parcuri cartea *Lumea noastră încotro?*, și am simțit că acesta era răspunsul. Așa că am dat anunț în școală ca toți cei ce au cărți de la editura noastră să le aducă pentru a putea fi împărțite, le-am cerut acordul părinților și am așteptat. Nu a trebuit să aștept prea mult, pentru că Dumnezeu a răspuns imediat rugăciunii mele și s-a

Livia Manea, la una din serbările școlii, înconjurată de elevi

adunat un teanc destul de mare de cărți la secretariat.

Într-o zi călduroasă, i-am luat pe copii și am mers de la școală spre magazinul Unirea și împreună le-am împărțit cărți oamenilor. Le-a plăcut foarte mult. Unii au refuzat să primească, dar majoritatea nu au putut să nu le accepte (copiii pot fi foarte convingători). Acum mă încred în făgăduința din Isaia 55,11, care spune: „Cuvântul Meu, care iese din gura Mea, nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea și va împlini planurile Mele.”

Nu puteam pleca de la școală, fără a culege câteva informații și de la Livia Manea, directoarea acestei instituții.

C.A.: Ce înseamnă pentru dvs. și școală acest proiect?

Pentru mine acest proiect înseamnă confirmarea faptului că Dumnezeu ne ascultă și ne poartă de grijă cu multă dragoste și înțelegere. Este un proiect de suflet, deoarece am coordonat cu mult drag un astfel de proiect înainte de plecarea mea de la departamentul de tineret al Conferinței Muntenia. Existența lui arată că avem în biserică tineri gata să-L slujească pe Dumnezeu cu multă dăruire.

Școala „Mihai Ionescu”, însemnând copii, angajați, părinți, are de câștigat cel mai mult prin influența pozitivă a fetelor, prin spiritul lor de slujire necondiționată, de credință și dependență de Dumnezeu. Apoi, la cei peste 200 de

copii pe care îi avem, fiecare angajat este important pentru normalitatea procesului zilnic de educație, iar când lipsește vreunul, știu că pot cere ajutor la ele.

C.A.: Cine poate să se înscrie pentru un astfel de program?

Sunt câteva condiții pe care, din fericire, mulți tineri din biserica noastră le îndeplinesc. Pe scurt:

- să respecte principiile de credință ale Bisericii Adventiste;
- să aibă minim 18 ani și liceul terminat;
- să aibă o experiență de lucru cu copiii și să iubească lucrul cu aceștia;
- să pună în valoare abilități în cel puțin un domeniu (limbă străină, muzică, lucru manual, permis cat. B, activități recreative, informatică, desen etc.);
- dispoziție pentru slujire necondiționată;
- recomandare din partea pastorului.

C.A.: Aveți în plan un astfel de proiect și pentru anul școlar următor?

Cu siguranță! Oferta va fi adaptată astfel încât orice hotărâre pentru voluntariat să își găsească împlinirea în școala noastră. Așteptăm cu credință înscrieri și ne pregătim să le oferim un cadru plăcut celor care vor să slujească și să crească în experiența lor cu Dumnezeu. Ceea ce putem oferi noi, cazare, masă și bani de drum, este puțin în comparație cu ceea ce pot oferi ei și nimic în comparație cu ceea ce ne oferă Dumnezeu tuturor, în slujirea Sa.

Date de contact: www.mionescu.intercer.org, scoala.mionescu@gmail.com, tel. 0744 388 048 – Livia Manea.

REPETENȚI

...cu nota 10

Incercând să-l descrie pe actualul vicepreședinte al Statelor Unite, Joe Biden, unul dintre apropiații săi, un fost coleg de școală, spunea despre acesta că avea o calitate care de multe ori deranja, cel puțin pe unii dintre prietenii săi, și anume: „Era dureros de sincer, preferând de fiecare dată să spună lucrurilor pe nume.” Deranjează adevărul? Este dureros atunci când ies la suprafață anumite aspecte din viața ta pe care până mai ieri ai reușit, și cu ce sacrificii, să le ții la secret? Ai gândit vreodată, sau poate încă mai crezi, că păcatele nemărturisite vor fi pentru totdeauna doar secretul tău? Ai cumva o impresie foarte bună despre tine, din perspectiva meritelor vieții exterioare, negând faptul că pentru Dumnezeu contează motivația interioară, ascunsă uneori cu foarte multă dibăcie, mergând până acolo că ajungi să crezi până și tu că ești cât se poate de corect în ceea ce faci?

Aurel Neațu este directorul Departamentelor Comunicații, Libertate Religioasă și Relații Publice din cadrul Conferinței Oltenia.

Secretul secretelor

Despre Polichinelle¹, personaj comic al teatrului de marionete francez din secolul XVI, se spune că, deși pe scenă a murit de mult, trăiește în schimb foarte confortabil și aproape pretutindeni, în expresia cu secretul care-i poartă numele și, bineînțeles, în mulțimea de personaje care-l întrușează.

Într-o snoavă dramatizată, Polichinelle, săvârșind un delict, află de la avocatul care-i arată articolul din codul penal că e pasibil de o pedeapsă gravă. Când avocatul iese din cameră, Polichinelle rupe pe furiș fila cu articolul respectiv, bucurându-se

*Prin harul
care mi-a fost dat,
eu spun fiecăruia
dintre voi să nu aibă
despre sine o părere
mai înaltă decât se
cuvine, ci să aibă
simțiri cumpătate
despre sine, potrivit
cu măsura de credință
pe care a împărțit-o
Dumnezeu fiecăruia.
(Romani 12,3)*

că-n felul acesta nu va mai putea fi condamnat, deoarece nu mai există... textul de lege și nimeni nu-l știe în afară de el. De aici, prin „secretul lui Polichinelle” se înțelege un lucru considerat de naivi o mare taină, dar care, de fapt, e cunoscut de toată lumea.

Nu cel ce zice

Pentru cei mai mulți români, viața de dinainte de Revoluția din 1989 a semănat cu un coșmar²; acel scenariu al vieții în care ești obligat să faci ceea ce nu-ți place, în care ești obligat, constrâns, să fii ceea ce nu ești. Fapt pentru care, necrezând în comunism, nu reușeau să-l trăiască altfel decât maimuțărindu-l. De 19 ani încoace trăim încă „șocul democrației”, în care ai voie să spui ceea ce gândești, să te exprimi liber, să fii tu însuși. Suntem liberi să nu mai trăim o viață de minciună, să nu ne mai maimuțărăm. Dar, din nefericire, această meteahnă specifică perioadei amintite o regăsim, uneori, din belșug în viața celor care pretind că sunt altfel și au pretenția de a fi numiți și priviți ca fii ai lui Dumnezeu. Oare ce-i împiedică pe unii să fie sinceri cu ei înșiși, încetând să mai trăiască o astfel de viață mincinoasă? Pot fi înșelați oamenii? Desigur. Este probabil unul dintre motive. Îi putem păcăli chiar și pe cei mai apropiați – familie, colegi, prieteni etc. Dar pe Dumnezeu? Există o șansă, cât de mică, să trecem neobservați, la grămadă, alături de cei care I s-au predat pe deplin?

Domnul Isus este cât se poate de categoric atunci când vorbește despre cei care, în mod conștient, au ales să trăiască duplicitar sau, așa cum spune profeta Domnului, a căror „îmbrăcăminte de oaie pare atât de reală”³, încât ei lăsă o impresie deosebit de bună celor din jur, în ciuda faptului că

omul dinăuntru, rămas firesc, nu a acceptat niciodată să fie schimbat de Cuvântul lui Dumnezeu.

„Nu oricine-Mi zice: 'Doamne, Doamne!' va intra în Împărăția cerurilor, ci *cel ce face* voia Tatălui Meu care este în ceruri. Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: 'Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?' Atunci le voi spune curat: 'Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelegea.'” (Mat. 7,21-23)

Cel ce face

Îmi amintesc despre o ispravă a unor copii care, în nesăbuința lor, au luat catalogul într-o pauză, profitând de neglijența dirigintului, și au binevoit să se noteze, în special la materiile care le făceau oarece probleme, cu note de 10. Cred că bănuți ce s-a întâmplat.

Ce ziceți de creștini care obișnuiesc să se noteze singuri, bine-înțeles cu 10? Care este părerea ta despre tine? Sincer. Ai vreo vină atunci când greșești sau găsești de fiecare dată circumstanțe atenuante presărate cu motive de dezvinovățire? Crezi că poți accepta note doar din partea Învățătorului?

Domnul spune: „De aceea, pe oricine aude aceste cuvinte ale Mele, și *le face*, îl voi asemăna cu un om cu judecată, care și-a zidit casa pe stâncă.” (Matei 7,24)

Suntem chemați să fim împlinitori ai Cuvântului și, fără să ne supraapreciem, să avem tăria de a fi sinceri cu noi înșine, pentru ca Duhul lui Dumnezeu să ne poată ajuta. Există o singură cale: Lasă-te modelat de Dumnezeu, acceptă adevărul despre tine, încetând să mai „rupi” paginile care nu-ți convin sau să disprețuiești sfatul care atentează la propria sfințenie, fii prieten cu El, dându-ți în felul acesta o nouă șansă. O poți lua de la capăt!

În urmă cu ceva timp, am stat de vorbă, telefonic, cu un bun prieten plecat în străinătate în urmă cu aproximativ 7 ani. Mi-a spus că se întoarce în țară și, la întrebarea mea dacă face lucrul acesta din cauza crizei financiare mondiale, mi-a mărturisit o frământare mai veche, un gând care nu-i dă pace de câțiva ani. A plecat din țară să scape de sărăcie și să le asigure un viitor celor trei copii, două fete și un băiat, un vis pe care a reușit să și-l împlinească. Dar, spunea el, nu sunt mulțumit, ba chiar consider că sunt mai puțin fericit decât atunci când trăiam de pe o zi pe alta. Și mi-a povestit despre iarna grea, de dinaintea plecării din țară, în care au fost nevoiți să trăiască din alocațiile copiilor: „Am fost mai aproape de Dumnezeu și unii de alții mai mult ca niciodată, a fost cea mai fericită iarnă. Vreau să am pacea sufletescă și liniștea de atunci. Pentru asta vin acasă. Vreau să am mai mult timp pentru Dumnezeu și pentru familie. Am înțeles că pentru a fi fericit nu ai nevoie de bani, ci de Dumnezeu.” La finalul discuției, cu emoție în glas, a ținut să-mi citească pasajul din *Hristos, Lumina lumii* care i-a întărit hotărârea de a se întoarce în țară pentru a începe o viață nouă: „Hristos a fost singurul Om fără păcat care a locuit vreodată pe pământ, cu toate că aproape treizeci de ani El a trăit printre locuitorii stricați din Nazaret. Faptul acesta este o mustrare pentru aceia care consideră că, pentru a trăi o viață curată, ei depind de loc, de avere sau de belșug. Ispita, sărăcia și greutatea sunt adevărata disciplină necesară pentru dezvoltarea curăției și tăriei caracterului.”⁴

Să ne cunoaștem familia adventistă...

Australia este cel mai mic continent și a șasea țară ca mărime din lume, având o suprafață de peste 7.690.000 km² și o populație estimată la peste 20 de milioane de locuitori. Este așezată în întregime în emisfera sudică, între Oceanul Pacific și Oceanul Indian, fiind cunoscută pentru pădurile de eucalipt, pentru zăcămintele de fier, dar și pentru canguri, ursuleții koala sau celebrul ornitorinc.

Parte a Commonwealth-ului, Australia este condusă formal de regina Marii Britanii. Două treimi din australieni se consideră creștini, în majoritate protestanți, catolici sau ortodocși.

Deși Alexander Dickson este socotit primul propovăduitor al mesajului adventist pe acest teritoriu, putem totuși socoti ca început al lucrării de aici anul 1885, când Conferința Generală l-a trimis ca misionar în acest teritoriu pe S. N. Haskell. La patru săptămâni după ce au început prezentările publice în Melbourne, primul convertit participa la Școala de Sabat: J. H. Stockton. În ianuarie 1886 a fost organizată prima Biserică Adventistă din Emisfera Sudică. Lucrarea a avansat rapid, și în 1888 s-a înființat Conferința Australia. În 1891, Conferința Generală îi va cere lui Ellen White să meargă în Australia pentru a ajuta lucrarea de aici, astfel, pentru aproape 10 ani, va locui lângă viitorul Colegiu Avondale. În această perioadă, lucrarea din Australia va cunoaște o dezvoltare uimitoare, se vor deschide misiuni în teritorii noi, școli primare, dar și un institut de sănătate și o fabrică de alimente sănătoase. În această perioadă, Ellen White a scris cartea *Hristos, Lumina lumii*.

Astăzi, în Australia sunt peste 53.000 de membri, în fiecare an peste 1.000 de persoane alăturându-se Bisericii Adventiste. Raportul statistic vorbește despre 50 de școli frecventate de peste 9.000 de elevi și studenți, despre spitalul adventist din Sidney, având 345 de paturi și unde sunt tratați, anual, peste 50.000 de pacienți, sau despre cele 18 case de odihnă și tratament cu un total de 800 de angajați. Și nu putem omite nici fabrica de alimente sănătoase *Sanitarium*, cu peste 1.000 de angajați permanenți și peste 270 de produse apreciate în întreaga lume.

Adrian Neagu, pastor, Conferința Oltenia

¹ I. Berg, *Dicționar de cuvinte, expresii, citate celebre*, Editura Științifică București, 1969, p. 392.

² Gabriel Liiceanu, *Despre ură*, Humanitas, 2007, p. 117.

³ Ellen G. White, *R&H*, 25 august 1885.

⁴ Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 57.

Teodor Huțanu
este președintele Uni-
unii de Conferințe a
Bisericii Adventiste din
România.

Ca popor al profeției biblice, nu putem rămâne indiferenți la evenimentele dramatice anunțate pentru ultima parte a mării lupte. Decretul duminical, decretul de moarte, marea strâmtorare, sigilarea, marea strigare, totul culminând cu marea eliberare – sunt teme mari, care domină în mod normal și „adesea” discuția celor „ce se tem de Domnul” (Mal. 3,16). Nu este de mirare că sentimentul apocaliptic este tot mai prezent atât în confesiunile mai puțin profetice în orientarea lor teologică, cât și în lumea mai puțin sau deloc atașată religios. Astfel, se întâmplă că interpretarea Apocalipsei ia uneori chipul unor avertizări meteorologice, instituind temporar codul galben, portocaliu sau roșu, în funcție de veștile venite de la miazănoapte sau sugerate de subconștientul trezit din somnul necredinței.

Pașapoartele biometrice au devenit peste noapte măsura înțelepciunii apocaliptice prin identificarea lor cu teribilul și subtilul 666 (Apoc. 13,18). În timp ce unii își imaginează că au prins fiara de corne sau că se iau la trântă cu Antichristul – balaurul (diavolul/Roma păgână), fiara (Roma creștină) și prorocul mincinos (fiara cu coarne de miel/protestantismul apostaziat) – alții își văd nestingheriți de treabă, făcând din lumea noastră o baltă aburită de concertul unor broaște mefistofelice. (Apoc. 16,13,14)

În ciuda simbolismului ei profetic, Apocalipsa nu este ermetică, primul ei cuvânt fiind „descoperirea” (Apoc. 1,1). Preferința contemporană pentru ficțiuni mai mult sau mai puțin științifice, dar mai ales nebiblice, a dat naștere la tălmăciri fanteziste ale limbajului cristalin al Apocalipsei. Uneori, de dragul aventurii, ni se pare de dorit să ne rătăcim sau să batem câmpii. Însă acest fenomen nu este un simplu moft asociat cu postmodernismul, ci reprezintă strategia bine definită a domnului întinericului, prin care uneltește o diversiune fatală pentru destinul veșnic al sufletelor acestei generații de pe urmă.

Apoca

între desc

lipsa

Babilonia – strategia domnului întunericului

„Babilon” este simbolul consacrat în Apocalipsa pentru definirea forțelor ostile lui Dumnezeu și poporului Său (Apoc. 14,8; 18,2). Metoda de căpetenie prin care Babilonul își promovează intențiile malefice este „babilonia” – confuzia, incertitudinea, amalgamarea, relativizarea. În timp ce Dumnezeu aduce la orice pas al Apocalipsei mai multă lumină prin definirea Rămășiței, prin soliile îngerești, prin Evanghelia veșnică, prin sigilarea credincioșilor, de cealaltă parte a frontului, confederația inamică (Apoc. 16,14) răspândește tot mai multă confuzie, folosind extensiv efectul cetii pentru ultimele scene ale dramei veacurilor (Apoc. 14,8; 18,2.3). De aceea despărțirea de cetatea Babilonului face obiectul unui apel răspicat: „Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu!” (Apoc. 18,4) În poporul lui Dumnezeu, precum și în lumea reînnoită, totul este clar și distinct: cei mântuiți sunt spălați cu sângele Mielului (Apoc. 1,5.6; 12,11), cei 144.000 sunt neîntinați (Apoc. 14,4.5), iar în Noul Ierusalim nu va intra nimic întinat (Apoc. 21,27), locul oricărei necurății fiind „afară” (Apoc. 22,15), „în iazul care arde cu foc și cu pucioasă, adică moartea a doua”. (Apoc. 21,8)

Incetitudinea – un inamic insidios

În timp ce este limpede că balaurul, fiara și prorocul mincinos (Apoc. 16,13) formează triumviratul opus Treimii Divine – Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt –, iar 666 reprezintă întreita înfierare a atitudinii și sistemului religios dedicat promovării imperfecțiunii omenești aflată în conflict cu Acela care este de trei ori sfânt, totuși ni se pare dificil să tragem linia frontului, stabilindu-ne onest și curajos propria poziție: de partea lui Dumnezeu sau de partea împotrivorului Său. Incetitudinea și confuzia care sporesc dificultatea identificării coordonatelor precise ale stării noastre spirituale sunt în rezonanță uimitoare cu relativismul zilelor noastre. Urmași sinceri ai Mântuitorului, membri loiali ai bisericii Sale, ajung să traverseze clipe de răscoliri sufletești inimaginabile, produse de virusul nesiguranței în ceea ce au considerat cândva a fi „credința dată sfinților o dată pentru totdeauna”. (Iuda 3)

Nu este de mirare că, evitând mereu etichetarea: „îngust”, „fundamentalist” sau „depășit”, vajnicul ucenic Petru reacționează și azi surprinzător de vehement, cu întreita tăgăduire: „Nu cunosc pe Omul acesta!” (Mat. 26,74) Dacă, îndată după aceea, nu ar fi plâns cu amar (v. 75), derapajul fatal ar fi putut continua în aceeași manieră: „nu cunosc pocăința aceasta”, „nu cunosc Sabatul acesta”, „nu cunosc Sanctuarul acesta”, „nu cunosc dieta aceasta”, „nu cunosc misiunea aceasta”, „nu cunosc biserica aceasta”, „nu cunosc glasul acesta profetic”. Până la urmă, am putea crede că nici nu este nevoie să cunoaștem toate acestea, căci suntem mântuiți prin har, chiar dacă „harul lui Dumnezeu care aduce mântuire pentru toți oamenii a fost arătat și ne învață s-o rupem cu păgânătatea și cu poftele lumești și să trăim în veacul de acum cu cumpătare, dreptate

... se întâmplă că interpretarea Apocalipsei ia uneori chipul unor avertizări meteorologice, instituind temporar codul galben, portocaliu sau roșu, în funcție de veștile venite de la miazănoapte sau sugerate de subconștientul trezit din somnul necredinței.

operire și diversiune

și evlavie, așteptând fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos.” (Tit 2,12,13)

Deși al doilea înger anunță căderea Babilonului, babilonia încă nu pare să dea semne de slăbiciune, ci dimpotrivă. Turma Domnului, prin natura ei, este la fel de vulnerabilă ca întotdeauna și este tot mai evident că fără Păstorul cel Bun nu are șansa de a supraviețui. Se întâmplă uneori că Evanghelia veșnică este mutilată prin mesageri care transmit cu zel solii nebuloase și compatibile cu firea pământească, locul pocăinței și nașterii de sus fiind cedat mistuitoarei sete de condamnare și scandal. Uneori, în numele dreptății judecăm în locul Supremului Judecător, facem să curgă sânge, toată izbânda numărându-se exclusiv în victime, în timp ce ziua judecății de apoi stă gata să vină peste noi. Evitând disconfortul de a ne vedea așa cum suntem, nu putem evita totuși Glasul care ne coboară în suflet adevăruri numai de noi și Dumnezeu știute: „Dar Eu vă spun...” (Mat. 5,21-32)

Contrafacerea – arma secretă a diavolului

Babilonul timpului sfârșitului este caracterizat printr-un element-cheie: înșelăciunea. Capitolul 13 al Apocalipsei demască acțiunea diabolică de contrafacere a adevăratei Trinități, ținta contrafacerii fiind promovarea închinării la fiara din mare. Iată câteva indicii.

Balaurul Îl contraface pe Dumnezeu atotputernic, astfel că fiara din mare își primește puterea de la balaur (v. 3), așa după cum Mântuitorul primește de la Tatăl toată puterea (Matei 28,18). Capul „rănit de moarte” (se folosește cuvântul „junghiat”, care apare în serviciul sanctuarului, în legătură cu jertfirea animalelor), care apoi se vindecă, sugerează

o

înviere. Astfel, fiara din mare contraface moartea și învierea Domnului Hristos (v. 3). „Cine se poate asemăna cu fiara?” (v. 4) este o trimitere la Mihail. („Cine este ca Dumnezeu?”) Fiara acționează 42 de luni, asemenea lucrării publice a Domnului Hristos care se extinde pe o perioadă de trei ani și jumătate. Fiara care iese din pământ și lucrează în favoarea fiarei din mare (v. 11-17) este un ecou al lucrării Duhului Sfânt, care nu indică spre Sine, ci spre Domnul Hristos (Ioan 16,13,14). De asemenea, această fiară contraface lucrarea Duhului Sfânt prin semnele și minunile pe care le face. (Apoc. 13,13,14)

Putem observa cu certitudine că, la finalul mării lupte dintre Hristos și Satana, înșelăciunea va avea un rol extrem de important. Nu este întâmplător faptul că postmodernismul propagă o filozofie care propune revizuirea realității. Urmând această linie de gândire, omenirea se poate înșela cu privire la ceea ce crede că este realitate. Ceea ce omul aude, vede sau simte poate fi o înșelăciune, o iluzie. Apocalipsa ne spune că în ultima parte a istoriei omenirii, lucrurile nu vor fi ceea ce par a fi. Acum, diavolul își schimbă metoda: înșelăciunea are mai mult succes, deoarece este dovedit faptul că persecuția întărește credința. De aceea este timpul să cunoaștem Biblia mai mult ca niciodată, să ne rugăm mai mult ca niciodată și să nu ne încredem în părerile noastre, ci să stăm pe adevărul revelat. Acesta este singurul mod în care Rămășița diferită de du-și nealțe-și misiunea.

Diferit de lume pentru salvarea lumii

Cineva afirma ideea că modul cel mai bun în care îi poți ajuta pe cei păcătoși este ca tu însuși să nu fii unul dintre ei. Evident, pentru a-i ajuta pe cei bolnavi trebuie să fii sănătos. Pentru a ajuta pe cineva care se înecă, tu însuși trebuie să fii în afara primejdiei de a te îneca. Pentru a-i ajuta pe cei ce se pierd, tu însuși trebuie să fii salvat. Ca să poți ajuta lumea, trebuie să fii în lume, dar în același timp trebuie să fii diferit de lume (Ioan 17,11-17). Adică: adventist în lume, pentru salvarea lumii, dar nu asemenea lumii!

Evreii au fost chemați să iasă din Egipt pentru a fi poporul lui Dumnezeu, care să-și îndeplinească misiunea încredințată de Dumnezeu, pentru salvarea lumii. Chemarea la sfințenie nu conduce la izolare de lume, ci tocmai la folosirea ocaziei de a oferi lumii planul lui Dumnezeu pentru salvarea ei. Un creștin asemenea lumii încetează a fi o binecuvântare pentru lume. De aceea chemarea credinciosului autentic este de a traduce voința lui Dumnezeu în toate detaliile vieții sale, oferind un model corect al evlaviei însoțită de putere. Iată cum descrie Pana Inspirată identitatea și misiunea noastră: „Advenștii de Ziua a Șaptea au fost aleși de Dumnezeu pentru a fi un popor deosebit, despărțit de lume... A făcut din ei reprezentanții Săi și i-a chemat să fie ambasadorii Săi în ultima lucrare de mântuire. Cea mai mare bogăție de adevăr care a fost vreodată încredințată muritorilor, cele mai solemne și mai înfricoșătoare avertismente trimise vreodată omului de către Dumnezeu le-au fost încredințate lor pentru a fi date lumii.” (Ellen White, *Mărturii*, vol. 7, p. 138)

Biserica nu este un ghetou, ci o colonie într-un teritoriu străin, iar misiunea ei este salvarea captivilor

Acum, diavolului își schimbă metoda: înșelăciunea are mai mult succes...

De aceea este timpul să cunoaștem Biblia mai mult ca niciodată, să ne rugăm mai mult ca niciodată și să nu ne încredem în părerile noastre, ci să stăm pe adevărul revelat.

Asemănarea cu lumea, urmarea diversiu- nilor sau refuzul urmării apelului „ieșiți!” pot transforma chemarea noastră în cea mai mare ratăre, și destinul nostru, într-un blestem.

marelui vrăjmaș, prin propovăduirea Evangheliei împăcării lor cu Dumnezeu (2 Cor. 5,18-20). Această misiune cere eliminarea oricărei confuzii și a oricărei dualități din trăirea bisericii, adică din viața mea și a ta. Nu pot afirma suveranitatea lui Dumnezeu în timp ce trăiesc după chipul veacului acestuia. Nu pot susține că Dumnezeu este atotputernic, în timp ce mă clatin în fața ispitei aroganței omenești sau a poftelor lumii. Nu pot să-L am în inimă pe Hristos și în același timp să am și lucrurile acestei lumi. Ca să ne salveze, Dumnezeu a venit între noi, S-a făcut asemenea nouă, „a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat”. (Evrei 2,14; 4,15)

Incompatibilitatea dintre lumină și întuneric

Lumina nu mai este lumină dacă este amestecată cu întunericul. Apostolul Pavel a ilustrat în viața și misiunea sa acest adevăr vital pentru orice copil adevărat al lui Dumnezeu. Poate părea paradoxal, însă cel care a afirmat cu convingere: „M-am făcut tuturor totul, ca, oricum, să măntuiesc pe unii din ei” (1 Cor. 9,22) este același care a afirmat cu aceeași convingere: „Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși” (2 Cor. 6,14). Printr-o rafală de cinci întrebări, toate ținând același răspuns, apostolul Pavel ne face conștienți de nevoia păstrării identității distincte, nealterate a credinciosului autentic: „Căci ce legătură este între neprihănire și fărădelege? Sau cum pot sta împreună lumina și întunericul? Ce înțelegere poate fi între Hristos și Belial? Sau ce legătură are cel credincios cu cel necredincios? Cum se împacă templul lui Dumnezeu cu idolii?” (2 Cor. 6,14-16) Invariabil, răspunsul așteptat este „niciuna” sau „nu”. Neprihănirea, lumina, Hristos, credinciosul și Templul lui Dumnezeu nu pot fi compatibile cu fărădelegea, întunericul, Belial, necredinciosul și idolii.

Jugul nepotrivit (2 Cor. 6,14) reprezintă orice asociere care atentează

la identitatea noastră ca Rămășiță. Alterațiile, fie ele și muzicale, nu apar în partitura creștinului care cântă spre slava Tatălui nostru care este în ceruri (Mat. 5,16; Apoc. 14,4,5). În trei reprize, Pavel revine cu apelul la separare și păstrarea caracterului distinct: „... nu vă înjugați” (2 Cor. 6,14), „ieșiți”, „nu atingeți” (v. 17), concluzionând: „Deci, fiindcă avem astfel de făgăduințe, preaiubiților, să ne curățim de orice închinăciune a cărnii și a duhului și să ne ducem sfințirea până la capăt, în frica de Dumnezeu.” (2 Cor. 7,1)

Primul exod a însemnat separarea de Egipt (Exod 20,2); al doilea exod a fost separarea de Babilon (Isaia 52,11), ambele „ieșiri” indicând spre exodul din păcat prin Hristos cel răstignit, iar ultimul exod ne orientează către „fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos” (Tit 2,13). Cu privire la aceste separări biblice, nimeni nu trebuie să fie în confuzie!

Sufletul și biserica – locul de unde începe căderea Babilonului

America și Vaticanul sunt actori reali în Apocalipsa. Numărul 666 este o realitate care depășește agitația efemeră a pașapoartelor biometrice, însă Eroul Evangheliei generației sfârșitului nu este altul decât Hristos, Mielul vrednic de toată lauda și închinarea (Apoc. 5,12). Apocalipsa anunță biruința Rămășiței, „prin sângele Mielului” (12,11), și afirmă credința celor care Îl „urmează pe Miel oriunde merge El” (14,4). Asemănarea cu lumea, urmarea diversiu- nilor sau refuzul urmării apelului „ieșiți!” pot transforma chemarea noastră în cea mai mare ratăre, și destinul nostru, într-un blestem. Făcând totul pentru Evanghe-

lie (1 Cor. 9,23) și fugind de stricăciunea care este în lume prin pofte (2 Petru 1,4), să ne revendicăm definitiv înalta noastră chemare și destinul binecuvântat de a fi „o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată”. (1 Petru 2,9)

„Dumnezeu a chemat biserica Sa de astăzi, așa cum l-a chemat și pe Israelul din vechime, să fie o lumină pe pământ. Prin adevărul Său puternic și pătrunzător, soliile celor trei îngeri, i-a separat pe copiii Săi de celelalte biserici și de lume, pentru a-i aduce într-o sacră apropiere de El. El i-a făcut depozitarii Legii Sale și le-a încredințat marile adevăruri ale profeției pentru acest timp. Asemenea descoperirilor sfinte încredințate vechiului Israel, acestea constituie o însărcinare sacră pentru a fi transmisă lumii.” (Ellen White, *Mărturii*, vol. 5, p. 455)

Confuzia sau contrafacerea sunt arme nespuse de puternice în mâna arhivrajmașului. Unii dintre noi suntem ispițiți să le îndrăgim sau să le subestimăm potențialul distructiv, însă alifia cerească ne ajută să vedem bine în ce împrejurări ne aflăm. Duhul Domnului ne poate lumina și împuternici ca să ieșim din nesiguranță și să ne împlinim chemarea și destinul glorios. Pentru o asemenea hotărâre nu este timp de amânat!

Urmează Biblia!

O călătorie pentru înviorare spirituală

Câte persoane din comunitatea ta citesc Biblia regulat? Câte persoane din biserica ta o citesc? Probabil că vei constata că o citesc foarte puțini. Urmează Biblia! este o inițiativă a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, iar convingerea noastră este că toate confesiunile pot obține un beneficiu dacă vor elabora programe pentru stimularea membrilor lor să citească Biblia.

Redactorii revistei *Ministry* au realizat un interviu cu trei dintre liderii mondiali ai Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea: Jan Paulsen, președinte; Matthew Bediako, secretar, și Mark Finley, unul dintre vicepreședinți.

Nikolaus Satelmajer (N.S.): Care este obiectivul proiectului *Urmează Biblia!*?

Jan Paulsen (J.P.): În istorie suntem cunoscuți sub numele de „oamenii Bibliei” și ne place să ne numim așa. Aceasta înseamnă că valorile pe care le susținem, lucrurile în care credem și avântul misiunii noastre se bazează pe Scriptură și își au rădăcina în ea. Întotdeauna i-am încurajat pe membrii noștri să rămână aproape de Biblie, să o citească. Cu toate acestea, constatăm cu tristețe că prea mulți dintre membrii noștri acordă citirii Bibliei prea puțin timp sau chiar deloc. Toată hrana spirituală pe care o primesc se reduce la ceea ce li se prezintă cu ocazia unei adunări, se limitează la ceea ce se citește în biserică. Ei nu își iau timp să o citească personal sau, dacă o fac, petrec foarte puțin timp cu studiul ei. Aceasta este motivația proiectului. *Urmează Biblia!* își propune să înalțe Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu, să sublinieze relevanța ei, arătând că mesajul ei se adresează tuturor oamenilor din orice cultură, din orice timp, și să îi încurajeze pe membrii noștri să petreacă un timp de calitate cu studiul ei.

Willie Hucks (W.H.): Aveți convingerea că proiectul acesta îi va stimula pe membrii bisericii să citească Biblia?

Mark Finley (M.F.): Vreau să vă povestesc cum a apărut proiectul *Urmează Biblia!* Am început să ne gândim și să ne rugăm împreună cu alte câteva persoane pentru o activitate care să stimuleze citirea Bibliei în rândul membrilor adventiști de ziua a

șaptea. Am stat de vorbă și ne-am rugat în acest sens și am analizat o parte dintre datele care ne soseau, la care s-a referit și fr. Paulsen, date care indicau faptul că citirea Bibliei – care a reprezentat de-a lungul anilor prioritatea numărul unu pentru adventiști – a ajuns să nu mai ocupe în mintea unora un loc atât de important și că Biblia a ajuns să nu mai fie studiată la fel ca în trecut. Prin urmare, ne-am întrebat dacă am putea veni cu o idee, dacă am putea face ceva simbolic la care oamenii să se ralieze. Așa a apărut ideea călătoriei Bibliei. Ne-am propus să realizăm o Biblie în șaizeci și șase de limbi. Fiecare carte a Bibliei este în altă limbă: o lucrare probabil unică în istoria creștinismului. Dacă reușeam să aducem Biblia în punctele-cheie, unde mii de oameni să se adune în comunitățile principale sau în cadrul unor campanii, puteam stimula citirea Bibliei. În mod concret, există trei metode de desfășurare. Prima este organizarea de întruniri la care să participe mii de persoane din diferite locuri, pe măsură ce această Biblie (care poate fi considerată Biblia care a călătorit cel mai mult) călătorește în jurul lumii. Cu ocazia acestor întruniri, trebuie să se țină predici despre Biblie și oamenii trebuie încurajați să o citească.

A doua metodă este organizarea de campanii în care oamenii să primească un ghid pentru citirea Bibliei. Această propunere este unică din două puncte de vedere. Poți să începi oricând. Spre exemplu, să presupunem că această campanie de citire a Bibliei are loc în luna ianuarie: poți să începi să citești toată Biblia în ianuarie și să o termini în luna ianuarie a anului următor. Dacă participi la o campanie din luna martie, începi să o citești atunci și o termini de citit în luna martie, anul următor. Noi considerăm că pe măsură ce revista *Ministry*, celelalte periodice, Speranța TV și alte mijloace de comunicare în masă vor prezenta în mod special acest proiect de citire a Bibliei, membrii vor începe să citească Biblia cu entuziasm și că lor li se vor alătura alte milioane de oameni. Ei vor fi îndemnați să citească Biblia cu ocazia întrunirilor la care vor participa și vor primi ghidul pentru citirea Bibliei într-un an.

A treia metodă o reprezintă site-ul www.FollowtheBibleSDA.com. Orice om din orice colț al lumii poate accesa acest site, se poate alătura odiseei Bibliei și poate începe să citească Biblia. Așadar, noi credem că proiectul acesta îi va inspira pe pastori să predice despre Biblie. Noi credem că pastorii îi vor încuraja pe membri să participe și să acceseze acest site. Pastorii din toată lumea au început deja să le vorbească oamenilor în cadrul unor conferințe cu o participare numeroasă. De aceea, noi credem că proiectul va stimula citirea Bibliei în rândul a sute de mii de oameni.

Matthew Bediako (M.B.): Eu cred că va reuși să stârnească interesul față de citirea Bibliei. Când eram tânăr, noi eram cunoscuți drept niște oameni cărora le plăcea mult să citească și să cunoască Biblia. Acum nu mai este așa. Mai puțini membri citesc Biblia și se roagă. Proiectul acesta va stârni,

Nikolaus Satelmajer

Willie E. Hucks II

Nikolaus Satelmajer și Willie E. Hucks II sunt redactori la revista *Ministry*

Jan Paulsen

așadar, dorința mai multor oameni de a începe să o citească și să se roage mai des.

N. S.: Revista *Ministry* ajunge la mii de pastori. Care credeți că va fi reacția lor? În ce activități se pot implica, legat de acest proiect?

M. F.: Sunt mai multe activități în care se pot implica. Noi vom pregăti trei predici și le vom posta pe site-ul nostru, astfel încât pastorii să le descarce, să le utilizeze ca punct de pornire și să le modifice pentru a predica despre Cuvântul lui Dumnezeu. Ei vor putea să îi încurajeze pe membrii lor să adopte planul de citire a Bibliei. Totodată, pastorii vor putea să includă adresa site-ului nostru în buletinul bisericii lor. Astfel, ei vor putea să participe în mai multe feluri la proiectul *Urmează Biblia!*. În opinia mea, unul dintre cele mai inedite aspecte legate de acest proiect este acela că el nu se limitează la o anumită zonă geografică. Biblia este o carte universală; ea va trece prin toate zonele lumii. Îi încurajez pe pastori ca atunci când vor auzi că Biblia a sosit într-un anumit loc, în apropiere de zona în care activează, să transforme aceste întruniri și conferințe în niște ocazii speciale și să profite de ele pentru a-i stimula pe membrii lor să citească Biblia.

J. P.: Eu cred că fiecare pastor din orice biserică își dorește să așeze în centru Cuvântul lui Dumnezeu.

M. F.: Titlul este inedit: *Urmează Biblia!*. Este ușor de tradus în alte limbi; poți urmări Biblia cu privirea în călătoria ei în jurul lumii, dar o poți urma și prin planul zilnic de citire a ei.

W. H.: Ce eveniment va încununa proiectul *Urmează Biblia!* cu ocazia Sesiunii Conferinței Generale care va avea loc în 2010, în Atlanta, Georgia, SUA?

J. P.: În urmă cu câteva luni, s-au încheiat Jocurile Olimpice din China, ocazie înainte de care flacăra olimpică a

Matthew Bediako

călătorit în jurul lumii și a sosit, în cele din urmă, la destinație. Într-un anumit sens, Biblia este o flacăra spirituală pe care o purtăm la nivel de biserică. Ea călătorește în jurul lumii, invitându-i pe oamenii de pretutindeni să o urmeze. Noi atragem atenția asupra ei și considerăm că este interesant că ea va constitui punctul central al Sesiunii Conferinței Generale. Această sesiune reprezintă o reuniune specială a adventiștilor de ziua a șaptea din toată lumea. Vor fi abordate probleme administrative, dar nu numai atât. Noi formăm în primul rând o comunitate spirituală. Noi suntem motivați în primul rând de misiune: aceasta este agenda noastră. Tot ce suntem și tot ce vrem să facem pentru Dumnezeu este descoperit în Cuvântul lui Dumnezeu. De aceea considerăm că este cel mai potrivit ca Sesiunea Conferinței Generale să se deschidă cu sosirea torței noastre spirituale, fapt care va transmite lumii mesajul că acolo se adună o comunitate spirituală și că ceea ce menține unitatea acestei comunități este Cuvântul lui Dumnezeu. Este un gest simbolic prin care se subliniază importanța studiului Bibliei.

N. S.: Ce vă așteptați să se întâmple după Sesiunea Conferinței Generale? Probabil că proiectul acesta nu se va încheia acolo, nu-i așa?

M. F.: Sesiunea Conferinței Generale face legătura între ultimii cinci ani și cei cinci ani care vor urma. Ne-ar plăcea să vedem că, după sosirea Bibliei la Sesiunea Conferinței Generale, asemenea flăcării olimpice, cum a amintit fr. Paulsen, și după ce milioane de adventiști au urmat Biblia, însăși Sesiunea să aibă în centru Cuvântul lui Dumnezeu, temelia credinței noastre, și acest lucru să constituie un stimulent pentru membrii noștri de a continua citirea și studiul Bibliei și după încheierea sesiunii.

J. P.: Mai există un aspect care se leagă întâmplător de ideea acestui proiect. La

Mark Finley

Sesiunea Conferinței Generale, avem ca temă viața pastorului: provocările lui, împlinirea, sarcinile, rolurile pastorului bisericii locale, căruia i s-a încredințat responsabilitatea de a hrăni și îngriji „turma”. La ce apelează pastorii atunci când au o nevoie? La Biblie. Așadar, eu văd o legătură între tema slujirii pastorului în comunitățile lor și sursa la care apelează ei.

W. H.: Care este obiectivul pe termen lung al acestui proiect?

M. B.: Speranța mea este ca, după ce Biblia a trecut printr-o anumită zonă, regiunea respectivă să dețină o strategie prin care fiecare biserică și fiecare instituție să aplice metode de încurajare ca tot mai mulți oameni să citească Biblia. Există multe posibilități. Spre exemplu, într-o ocazie, Diviziunea Inter-Americană² i-a invitat pe tineri să scrie textele biblice preferate pe o foaie de hârtie care a devenit tot mai lungă. Evenimentul acesta a devenit public și a atras mult interes. Sper ca proiectul acesta să îi încurajeze pe tineri să înceapă să studieze Biblia în mod serios.

M. F.: Într-o anumită zonă a lumii, studiile arată că aproximativ 49% dintre adventiștii de ziua a șaptea nu își iau timp să citească Biblia. Este adevărat că fiecare studiu are limitele lui, însă să presupunem că cifra este cu 10 sau 15 procente mai mare dacă luăm în calcul tot globul pământesc. Indiferent de procentaj, obiectivul nostru pe termen lung este ca numărul adventiștilor care studiază Biblia să crească. Punctul central al proiectului nu este acela de a crea un mare eveniment. Scopul evenimentului, al întrunirilor și conferințelor este acela de a stimula familiile să citească Biblia. Dorința noastră pe termen lung este ca membrii să citească Biblia, ca tații și mamele să le citească Biblia copiilor lor, ca studenții să se implice activ în citirea Bibliei în

RVS

www.rvs.ro

ABRUJ	88,30 MHz	AIUD	103,20 MHz
ALBA IULIA	99,10 MHz	BACĂU	95,50 MHz
BISTRITA	1,602 MHz	BOCȘA	93,80 MHz
BOTOȘANI	1,485 MHz	BRAȘOV	94,60 MHz
BUCUREȘTI	94,20 MHz	CĂMPULUNG	100,60 MHz
CĂMPULUNG	100,70 MHz	COBADIN	103,50 MHz
CLUJ	88,30 MHz	CONSTANȚA	104,40 MHz
CHAIJOVA	1,584 MHz	DEJ	97,90 MHz
DEVA	96,30 MHz	DRĂGAȘANI	88,90 MHz
HATEG	88,00 MHz	HÂRLAU	94,00 MHz
ILINEDOARA	95,10 MHz	MEDIAȘ	1,485 MHz
IASI	1,485 MHz	INEU	102,50 MHz
IASAUD	95,80 MHz	MOTRU	87,60 MHz
IMADEA	1,485 MHz	NEGREȘTI-OAȘ	98,00 MHz
IMATA NEAMȚ	1,602 MHz	PETROȘANI	96,00 MHz
ISDORI	107,10 MHz	RĂDĂUȚI	1,584 MHz
ISCEAVA	102,70 MHz	SIGHETUL	1,584 MHz
ISUGU JIU	102,70 MHz	TECUCI	1,584 MHz
TULCEA	93,60 MHz	TIMIȘOARA	89,70 MHz
ZALĂU	1,584 MHz	ZIMNICEA	104,50 MHz

RADIO VOCEA SPERANȚEI NU DOAR O VOCE - UN PRIETEN

căminele unde se află, ca membrii laici să cerceteze din nou marile învățături ale Scripturii și să devină din nou interesați de Evangheliile și de Isus. Iată o declarație care ne spune cât de important este să citim Biblia: „Numai aceia care și-au întărit mintea cu adevărurile Bibliei vor rezista în ultimul mare conflict.”³ În altă parte ni se spune astfel: „Dacă Biblia ar fi studiată așa cum ar trebui, [ar exista] o gândire amplă și cuprinzătoare, o noblete a caracterului... cum rar se văd în zilele noastre.”⁴ Așadar, obiectivul nostru este să îi ajutăm pe membrii noștri să se pregătească pentru venirea lui Isus printr-un studiu profund și serios al Bibliei, care să le transforme viața. Obiectivul nostru este ca Duhul Sfânt, care a inspirat Scriptura, să îi transforme pe oameni în timp ce o citesc. Obiectivul nostru este să îi ajutăm pe membrii noștri ca, prin această inițiativă, să găsească tărie de caracter și să-și reînnoiască relația cu Isus.

N. S.: Orice program major trebuie demarat și susținut timp de câteva luni, uneori chiar ani. Ce știri ați primit până acum din diferitele zone ale lumii?

J. P.: Am prezentat acest proiect în fața conducătorilor din toată lumea cu

ocazia Consiliului Anual și cu ocazia Consiliului de Primăvară⁵. Ei au primit ideea cu mult entuziasm și au văzut imediat că ea va insufla un avânt spiritual. Toți cei care lucrăm în poziții de conducere în biserică, fie la Conferința Generală, fie la centrele noastre regionale din toată lumea, avem dorința ca membrii noștri să devină mai puternici și mai înrădăcinați în Scriptură și să fie mai capabili să le împărtășească celorlalți valorile biblice pe care le susținem. Așadar, ei sprijină orice acțiune care vine să îi ajute pe membri în aceste privințe. Când am prezentat proiectul în cadrul comitetului nostru executiv, membrii comitetului și-au manifestat entuziasmul. Biblia deja a pornit în călătorie.

M. F.: Ideea a avut ecou în rândurile conducătorilor bisericii din toată lumea. Într-o zonă a lumii, conducătorii au organizat evenimentul în așa fel încât diferite departamente ale bisericii să participe împreună.

N. S.: În trecut, de fiecare dată când a fost așezată în centrul creștinătății, Biblia a adus schimbări în bine. Reforma a început cu Cuvântul lui Dumnezeu, fie

că ne referim la Luther, Calvin, Wesley sau Miller; ea a fost mereu prezentă.

M. F.: Mișcarea adventistă a început cu proclamarea Cuvântului lui Dumnezeu. Biblia a fost fundamentul acestei mișcări.

J. P.: Dacă privim la istoria bisericii noastre, în special la începuturile ei (și nu mă refer numai la cei 150 de ani ai bisericii din America de Nord), în momentul în care solia noastră a ajuns în nordul Norvegiei, părinții mei s-au botezat și s-au numărat printre primii adventiști de acolo. Oamenii au convingeri puternice. Predicarea din Biblie, citirea Bibliei le conferea o convingere foarte, foarte puternică în privința valorilor scripturistice. Nu era doar un sentiment general de liniștire; erau valori și convingeri susținute puternic. Studiarea Bibliei a reprezentat dintotdeauna o parte a moștenirii noastre.

¹ Este reuniunea internațională a adventiștilor de ziua a șaptea care are loc o dată la cinci ani.

² Organizația Bisericii care răspunde de Caraibe și de țările care se află între America de Nord și America de Sud.

³ Ellen White, *Tragedia veacurilor*, (Casa de Editură Viață și Sănătate, București, 2008), p. 525.

⁴ Ellen White, *Calea către Hristos*, (Casa de Editură Viață și Sănătate, București, 2008), p. 67.

⁵ Aceasta sunt întrunirile principale ale conducătorilor și reprezentanților Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din toată lumea.

Trebuie să mărturisesc sincer că există un personaj al Scripturii care mă fascinează și pe care, pot spune, chiar îl invidiez puțin – Enoh.

Acest om a umblat toate zilele vieții lui cu Dumnezeu, ceea ce l-a făcut, probabil, atât de apropiat de Creator, încât Acesta a hotărât că el nu trebuie să mai stea pe pământ și l-a luat la cer. Cu siguranță că ne-am propus cu toții, încă de când am hotărât să încheiem legământul cu Dumnezeu, să umblăm și noi cu Domnul nostru în toate zilele vieții noastre. Și, cu siguranță, hotărârea aceasta este încă vie în sufletele noastre și nu cred că ar fi ceva în această lume care să ne determine să ne-o ștergem din minte sau s-o abandonăm.

Și totuși, în ultima vreme, cazuri de răpire la cer nu s-au prea semnalat! Care să fie motivul?

Cel mai ușor mi-a fost să-mi radiografiez propria viață de credință și nu mi-a fost greu să-mi dau seama că umblarea mea cu Dumnezeu de până acum nu m-a adus, nici pe departe, la stadiul de a fi răpit la cer, ci sunt încă la treapta cea mai de jos, la care Pavel spunea: „Binele pe care doresc să-l fac nu-l fac, ci răul pe care nu vreau să-l fac, iată ce fac” (Rom. 7,19). Așa am ajuns la concluzia că umblarea cu Dumnezeu nu-i o simplă sintagmă, ci trebuie privită foarte serios, de ea depinzând chiar mântuirea noastră și, de ce nu, poate a multor persoane din jurul nostru.

Ce este umblarea cu Dumnezeu? Cum trebuie să umblăm cu Dumnezeu? Ce aduce umblarea cu Dumnezeu? Sunt întrebări prin ale căror răspunsuri corecte vom putea aduce îmbunătățiri vizibile vieții noastre de credință.

Nevoia de a umbla cu Dumnezeu

Umblarea cu Dumnezeu este unul dintre cele mai mari privilegii oferite nouă, dar de care se uzează din ce în ce mai puțin. Faptul că putem sta permanent în prezența unui Dumnezeu mare și puternic, știind că tot timpul El caută să Se apropie de noi, ar trebui să fie un gând extraordinar, care să ne copleșască. Atunci când spunea: „Apropiați-vă de Dumnezeu” (4,8), Iacov nu se gândea, desigur, la modul în care preoții din vechime se apropiau de Dumnezeu în cadrul serviciilor rituale pe care le executau. O perdea groasă a atârnat între Sfânta și Sfânta Sfințelor, în Cortul Întâlnirii sau în Templul din Ierusalim, timp de sute de ani ca simbol al prezenței lui Dumnezeu, dar și al intangibilității Lui. Și părea că va sta acolo pentru totdeauna. Dar, deodată, la moartea Mântuitorului, ea a fost sfâșiată ca de o pereche de mâini nevăzute, deschizându-i fiecărui doritor o cale pentru a ajunge direct în compania Celui Preaînalt. Acest privilegiu prețios ar trebui să fie, în același timp, nevoia noastră cea mai profundă. Privind cum lumea noastră se poticnește din criză în criză și din dezastru în dezastru, ar trebui să înțelegem foarte clar că nevoia cea mai mare este să fim permanent în prezența Lui. El ne cheamă astăzi la predare, la trăirea unei vieți „ca-n timpul zilei”, de creștini veritabili, în timp ce marea majoritate trăiește într-o băltoacă de egocentrism, fără orice simț de responsabilitate și comuniune cu Creatorul lor, ca și cum El nu ar mai exista și nu ar

Licinius Chiriac
este pastor în distric-
tul Buhuși, Conferința
Moldova.

UMBLÂND CU DUMNEZEU

mai avea nicio pretenție de la noi. Nu mai există niciun interes în afară de interesul personal, dictat de un eu cu cerințe din ce în ce mai greu de satisfăcut.

Malcolm Muggeridge, cunoscutul jurnalist englez, care, înaintând în vârstă, a devenit un creștin dedicat, a remarcat: „Crescând noastră afluență materială ne lasă nesatisfăcuți, în tensiune, agitați și hăituiți de teama de a fi eliberați prin moarte de o viață de care nu ne bucurăm. Violența este în creștere... Se observă o creștere a necinstei și un declin major al standardului nostru de moralitate... De multă vreme mi s-a părut dincolo de orice umbră de îndoială că așa-numita civilizație apuseană este într-un stadiu avansat de descompunere și că o altă epocă întunecată va veni peste noi, dacă nu cumva aceasta a și început deja.”

Din nefericire, chiar mulți dintre membrii bisericii au ajuns să permită presiunilor unui veac necredincios și materialist să dilueze și să neutralizeze dedicarea lor față de Domnul. Mulți dintre noi se mulțumesc să trăiască la periferia vieții creștine, așezându-L pe Dumnezeu într-o margine a existenței personale, ca și cum ar spune: „Care este minimul pe care trebuie să-l cred și să-l fac pentru a fi totuși considerat creștin?” Ei nu înțeleg că o viață de creștin trăită la cota de avarie nu va putea satisface niciodată necesitățile mari ale veacului în care trăim.

Biserica zilelor noastre s-a adaptat climatului cultural actual, așa că a ajuns plină de membri nominali (oameni de treabă, dar prietenoși cu orice), care nu cunosc Biblia și fug de Spiritul Profetic, ajungând astfel să nu mai știe ce este o veritabilă umblare cu Hristos. Aceștia au o credință superficială, care nu poate crește. Sunt adormiți spiritual și singurul lucru care-i mai ține legați de biserică este obișnuința. Multitudinea de sondaje pe care bisericile o fac relevă foarte clar faptul că în timp ce majoritatea creștinilor pretind că au o credință religioasă, cea mai mare parte a acestora se dovedește a fi doar o tradiție superficială. Pe undeva, același lucru a început să se resimtă și în biserica noastră.

Uitați-vă atent în jur și veți descoperi, cu durere, că prea mulți dintre prietenii sau cunoștințele dumneavoastră aparțin categoriei de „creștin cum o fi”, care cred, dar fără a avea convingeri puternice; care vor o răsplată a credinței, dar

fără multe obligații; care spun că sunt creștini, dar tind să păstreze „știrea” aceasta numai pentru ei.

Este evident că o asemenea situație dramatică nu a apărut deodată. Nu a existat o răzvrătire bruscă împotriva lui Dumnezeu. Dimpotrivă, încet, încet, aproape imperceptibil, am permis idealurilor unei societăți materialiste, necredincioase, să invadeze gândirea noastră și să ne influențeze comportamentul. Dacă arunci o broască într-un recipient cu apă fierbinte, ea va face eforturi disperate să iasă. Un experiment a demonstrat însă că, dacă broaștele sunt puse în apă și temperatura se ridică treptat, ele vor muri fără a face vreun efort serios de a ieși. Ar trebui să încercăm să simțim cât de „fierbinte” este mediul în care trăim. Să descoperim nevoia clară de a umbla cu Dumnezeu pentru a putea sări din recipientul pe care Satana îl încălzește încetul cu încetul în încercarea disperată de a ne adormi cu „căldura” lui plăcută.

Cum să umblăm cu Dumnezeu

Umblarea cu Dumnezeu implică o lucrare de convertire. O convertire reală, asemenea celei produse de solia lui Iona în mijlocul cetății Ninive (Iona 3,5-9). Nu există păcatos atât de mare pe care întâlnirea cu Dumnezeu să nu-l poată schimba.

În urmă cu două mii de ani, Pavel a ajuns într-o cloacă morală numită Corint. A stat un an și jumătate acolo, răspândind printre localnici vestea bună a Evangheliei. Mai târziu, printr-o scrisoare care înfierează vicilele Corintului, el a avertizat: „Nu știți că cei nedrepți nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu? Nu vă înșelați în privința acestora: nici curvarii, nici închinătorii la idoli, nici preacurvarii, nici malahii, nici sodomiții, nici hoții, nici cei lacomii, nici bețivii, nici defăimătorii, nici hrăpăreții nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu. Și așa erați unii din voi! Dar ați fost spălați, ați fost sfințiți, ați fost socotiți neprihăniți, în Numele Domnului Isus Hristos, și prin Duhul Dumnezeului nostru.” (1 Cor. 6,9-11). Întâlnirea cu Dumnezeu i-a transformat, valul Duhului Sfânt a înlăturat și a spălat gunoii de pe plajele vieții lor. Dacă vrem ca schimbarea de direcție către Dumnezeu să fie eficientă, trebuie să aibă loc, mai întâi, o convertire reală.

Este nevoie, de asemenea, ca membrii vechi ai bisericii să se apropie de Dumnezeu – să facă o trecere de la

căldicel la fierbinte, de la o religie mola-tică la o viață creștină deplină, în care întreaga ființă este angajată, umplută și împinsă la acțiune.

Biserica trebuie să accepte sarcina ei primordială de a produce și dezvolta creștini. Credincioșii adevărați nu vor lăncezi într-o amorțeală bolnăvicioasă, ci se vor angaja în lucrarea de evanghelizare atât de necesară lor și celor din jur. Iată un exemplu viu de umblare cu Dumnezeu!

Isus a spus: „Mergeți în toată lumea!” Aceasta nu înseamnă numai în lumea geografului, ci și în cea a sociologului, a filozofului sau a omului de știință. Nu numai în Kalahari, Antarctica sau Vanuatu, ci și la locul de muncă, în școală, în Primărie sau Guvern, în spitale sau în propria familie. Trebuie să fie o lucrare continuă care să cuprindă toate nivelurile lumii.

Se mai poate întâmpla asta? Cu siguranță că da. S-a întâmplat în trecut și se poate întâmpla și astăzi, din nou!

Un alt mod prin care credincioșii pot umbla cu Dumnezeu este întoarcerea la studiul Cuvântului, și pentru aceasta biserica a lansat programul *Urmează Biblia!*. În vremurile acestea de misticism empiric, când horoscopul se servește chiar înainte de micul dejun, când ziare și reviste prestigioase abundă de rubrici cu și despre Mama Omidă, iar Poliția apelează pentru rezolvarea unor cazuri dificile la așa-zii clarvăzători, este nevoie să ne aducem aminte că Dumnezeu ne vorbește prin Scripturi. Biblia este locul unde poate fi întâlnit Dumnezeu, unde este prezentat mesajul Său și unde este proclamată voia Sa. Ordinea normală a lucrurilor este că Dumnezeu îi vorbește omului în măsura în care acesta studiază cu seriozitate Cuvântul Lui revelat.

De asemenea, umblarea noastră cu Dumnezeu se descoperă în modul nostru de închinare. Credincioșii sunt alături de Dumnezeu dacă închinarea lor va fi centrată pe El, și nu pe oameni. Din nefericire, astăzi, în multe zone ale creștinismului, o mare parte din ceea ce se numește închinare nu este altceva decât un simplu spectacol dedicat omului și avându-l în centru tot pe el, și din ce în ce mai puțin pe Dumnezeu. Unii teologi au sugerat cel puțin trei elemente care ar trebui să existe în închinarea creștină:

- adorarea lui Dumnezeu,
- părtășia cu Dumnezeu,
- implicarea în lucrarea lui Dumnezeu.

Un creștin care umblă cu Dumnezeu în mod real trebuie să vină în biserică pentru Dumnezeu, să fie un participant activ în serviciul de închinare, nu un simplu spectator, și să aibă parte de părtășie, nu de o vizită de complezență.

Efectele umblării cu Dumnezeu

Ce se întâmplă când umblăm cu Dumnezeu?

- Mai întâi, lucrul cel mai important: când umblăm cu Dumnezeu, găsești **pacea**. Într-o lume confruntată cu boli, crime, colapsuri economice, falimente materiale sau spirituale, oamenii caută pacea sufletească mai mult decât orice. Un pasaj căruia ar trebui să-i acordăm o mai mare atenție este cel din Romani 5,1: „Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos. Lui Îi datorăm faptul că, prin credință, am intrat în această stare de har în care suntem și ne bucurăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu.” Sentimentul de pace vine atunci când știm că suntem iertați, acceptați și împăcați cu Creatorul

nostru. Mulți își doresc această pace, dar puțini știu cum s-o afle. Pacea aceasta poate fi găsită doar într-o umblare zi de zi cu Dumnezeu.

- În al doilea rând, atunci când umblăm cu Dumnezeu, găsești **putere**. Sursa puterii spirituale este Duhul Sfânt – a treia Persoană a Dumnezeirii. Puterea pe care o primim este o putere lucrătoare, transformatoare și este proporțională cu credința pe care o avem. Ea ne va ajuta să trecem de punctul de frângere fără să ne frângem, să depășim greutăți care ne înspăimântă și să biruim ispite care în mod normal par imposibil de biruit.

- În al treilea rând, umblarea cu Dumnezeu îți va descoperi care este **rostul** tău pe acest pământ. Cine sunt eu? Pentru ce sunt aici? Încotro mă îndrept? Sunt întrebări fundamentale pe care fiecare dintre noi și le-a pus macar o dată în viață. Când ești lângă Dumnezeu, întrebările acestea își găsesc răspunsul în mod spontan, natural. „Eu sunt un copil al lui Dumnezeu. Sunt aici pentru a descoperi caracterul Tatălui meu. Și voi

locui alături de El pentru veșnicie.” Viața capătă acum un scop, un sens, o nădejde. Omul modern are nevoie să fie conștientizat de faptul că, atunci când Dumnezeu pleacă din viața lui, aceasta își pierde și scopul, și sensul, și nădejdea.

- Și, în sfârșit, în al patrulea rând, umblând cu Dumnezeu vei putea experimenta **bucuria**. Chiar dacă împrejurările prin care trecem ne pot da motive de îngrijorare, bucuria noastră este influențată de modul cum Îl percepem pe Dumnezeu în mijlocul acestor împrejurări. Pavel a afirmat că este plin de bucurie, în ciuda suferințelor prin care trecea (2 Cor. 6,10). Prezența lui Dumnezeu în viața noastră ne dă acea credință despre care tot Pavel spunea, în Romani 15,13, că aduce bucuria și pacea. Mântuitorul Însuși declara că alături de El „nimeni nu v-a răpi bucuria” (Ioan 16,22).

Pentru a experimenta în mod real în viața noastră toate acestea, nu rămâne decât să urmăm sfatul pe care, cu dragoste, ni-l oferă Iacov în cartea lui: „Apropiati-vă de Dumnezeu și El Se va apropia de voi.” (Iacov 4,8)

POVESTEA VIEȚII LUI BEN CARSON

Cuba Gooding Jr., un actor înzestrat, căruia i-a fost decernat premiul Academiei Americane de Film, îl întrușează pe doctorul Benjamin Carson într-un film produs de Turner Network Television: *Măini înzestrate – Povestea lui Ben Carson*.

Filmul, care a fost difuzat în septembrie 2008, se bazează pe viața impresionantă a lui Ben Carson și urmărește transformarea lui dintr-un copil frustrat în directorul secției de Neurochirurgie pediatrică a Clinicii de Pediatrie din cadrul Spitalului „Johns Hopkins”.

Ben Carson este membru al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din Spencerville, Maryland și este renumit pentru programul Bursele Carson, care are ca obiectiv educația și dezvoltarea personală a tinerilor. Totodată, în 2008, el a primit *Medalia pentru Libertate* din partea președintelui SUA.

Măini înzestrate este mai mult decât o poveste impresionantă despre o persoană care a reușit să atingă succesul în ciuda obstacolelor aparent de netrecut, a declarat Michael Wright, vicepreședintele TNT. „Este o poveste remarcabilă despre căutarea unui sens mai profund în viață și despre înfruntarea provocărilor vieții cu credință, speranță și curaj. Am fost onorați să producem acest film...”

Biografia lui Ben Carson, scrisă de Cecil Murphey, relatează copilăria lui petrecută pe străzile din Detroit. Carson a trecut prin dificultăți încă de timpuriu, când tatăl lui și-a abandonat familia. „Tot ce sunt și tot ce îmi doresc să fiu vreodată îi datorez mamei mele”, scria Carson ulterior. Sonya Carson l-a stimulat pe fiul ei să devină tot ce putea mai bine prin educație. Carson își amintea că ea îi spunea iar și iar: „Bennie, dacă știi să citești, dragule, poți să afli tot ce dorești să știi. Porțile lumii se deschid înaintea oamenilor care știu să citească.”

După ce și-a schimbat ochelarii și după ce a fost încurajat să își petreacă timpul la biblioteca din localitate, Ben Carson a intrat în lumea cărților. Randamentul lui școlar s-a îmbunătățit vizibil. S-a înscris la

Universitatea Yale și la Școala Medicală din cadrul Universității Michigan, refuzând să renunțe la visul pe care el și mama lui îl aveau pentru viitorul său, în pofida prejudecăților și a presiunii negative de grup pe care le-a întâmpinat.

În prezent, Ben Carson este autorul unui bestseller și directorul secției de Neurochirurgie pediatrică de la Institutul Medical „Johns Hopkins”, unde depune tot efortul ca să îi ajute pe tineri să își depășească limitele medicale și să-și împlinească visurile.

Președintele George W. Bush i-a conferit Medalia Libertății în cadrul unei ceremonii care a avut loc în iunie 2008. În declarația de la Casa Albă, Carson a fost apreciat pentru că în întreaga sa carieră a urmărit „îmbunătățirea vieții celor care sufereau de boli neurologice. Contribuțiile inovatoare pe care le-a adus în domeniul medicinei și eforturile lui motivatoare de a-i ajuta pe tinerii americani să-și atingă potențialul au fost încurajatoare pentru națiunea noastră.” La momentul acela, președintele Bush și-a exprimat aprecierea față de Ben Carson și față de soția lui, Candy, pentru că au înființat The Carson Scholars Foundation, Inc., o fundație națională nonprofit pentru burse, care promovează reușita școlară prin recunoașterea și răsplătirea elevilor din clasele IV-XI care au un nivel de pregătire excelent și care sunt dedicați activităților sociale.

În timpul ceremoniei, Bush a amintit-o pe mama lui Carson, Sonya: „Unele mame nu sunt altceva decât forțe ale naturii care nu acceptă să fie refuzate”, a declarat Bush. „Eu știu ce înseamnă aceasta”, a adăugat el, făcând aluzie la mama lui și stămind răsetele auditoriului.

Respirație pentru trup și suflet

dr. Aurora Câmpian
este medic primar
pneumolog, București.

Respirația, sau suflarea de viață, este un dar din partea bunului Dumnezeu: „El ține în mână sufletul a tot ce trăiește, suflarea oricărui trup omenesc” (Iov 12,10). Prin suflarea de viață insuflată de Dumnezeu în nările omului, acesta a devenit „un suflet viu”. (Gen. 2,7)

Dezvoltarea organelor cu rol în procesul de respirație în organismul uman începe în săptămâna a patra, ziua a douăzeci și șasea, a vieții intrauterine. Atunci apar nările, apoi celelalte părți componente, până în luna a șasea, când procesul este complet. David are motive bine întemeiate să spună: „Te laud că sunt o făptură așa de minunată. Trupul meu nu era ascuns de tine când am fost făcut într-un loc tainic, țesut în chip ciudat, ca în adâncimile pământului.” (Ps. 139,14.15)

Procesul de respirație, privit în totalitatea lui, are două componente fundamentale; respirația pulmonară, sau externă, realizată de aparatul respirator, și respirația internă, sau tisulară, realizată la nivelul celulelor și țesuturilor. Aerul din mediul ambiant este inspirat și ajunge până la nivelul alveolelor, capătul căilor respiratorii, ventilația pulmonară fiind realizată prin contracția mușchilor respiratorii, ce pun în mișcare toate formațiunile implicate în acest proces. Oxigenul străbate peretele alveolar și capilarele perialveolare, se fixează pe hemoglobină și ajunge, prin intermediul vaselor sanguine, la celule, unde participă la arderea substanțelor

energetice. Dioxidul de carbon rezultat din aceste arderi trece în sens opus, eliminându-se împreună cu aerul expirat.

Aparatul respirator, unul dintre cele mai perfecționate și complexe mașinării ale organismului, este format din două categorii de organe: căile respiratorii, formate din cavitățile nazale, faringele, laringele, traheea, bronhiile și plămânii, care sunt înveliți la exterior de niște foițe numite pleure ce au rol de protecție. La rândul lor, aceste organe cu aspect de burete sunt constituite din componenta bronhială, care se arborizează în ramificații din ce în ce mai mici, conducând aerul până la componenta parenchimatoasă, reprezentată de capătul terminal al bronhiolilor, care se încheie cu alveolele pulmonare. Există aproximativ 200-300 de milioane de alveole pulmonare, însemnând o suprafață de aproximativ 125-250 de m², de 75 de ori mai mare decât suprafața corpului. Plămânul reprezintă astfel cea mai întinsă membrană biologică, aici desfășurându-se schimburile de gaze.

Mecanismul acesta atât de complex, numit aparatul respirator, este prevăzut cu mai multe sisteme de autoapărare și autocurățare: ciliile vibratili, care tapetează mucoasa traheo-bronșică, au o mișcare continuă asemenea unui covoraș rulant, cu bătaia înspre afară, 10-20 de băți pe secundă antrenând particulele străine și asigurând eliminarea lor. Văzută la microscop, mucoasa respiratorie cu acești cilișori seamănă cu un lan de grâu, având mișcări

ritmice și ondulatorii ca spicele în bătaia vântului de vară. Într-o oră se elimină 90% dintre particulele străine. Reflexul de tuse și strănutul au, de asemenea, rol de curățare. La nivelul cavității nazale, cornetele nazale au un aspect anfractuos, labirintic, cu suprafața de contact fin mărită. Odată cu încălzirea aerului, are loc și umezirea datorită mucusului secretat de către glandele seromucoase și caliciforme de la acest nivel. Filtrarea este foarte bine realizată, astfel că după ce aerul a trecut de fosele nazale nu mai conține decât particule sub 6 microni. Se poate face comparație între aerul inspirat și cel expirat, pentru a ne da seama de eficiența filtrării și epurării care se desfășoară cu atâta ingeniozitate la nivelul cavității nazale.

INSPIRAȚIE = 500 cm ³	EXPIRAȚIE = 500 cm ³
Oxigen 20%	Oxigen 16%
Azot 80%	Azot 80%
Praf 100 particule/m	Praf 2 particule/m
Temp = 20°C	Temp = 35°C
Umiditate = 50%	Umiditate = 100%

Particulele care au scăpat, cele foarte mici, bacteriile, pot să ajungă în plămâni, dar și aici avem paznici care trec la atac: macrofagele. Acestea sunt celule libere, cam 2-3 la 10 alveole, care fagocitează, adică înglobează și digeră particulele. Din păcate, unele particule foarte mici, cum ar fi cele din fumul de țigară, de 0,3 microni, cam o treime dintre ele nu mai pot fi eliminate, rămânând în alveole unde vor precipita și vor îngreuna activitatea acestora.

Cu cât gradul de poluare este mai mare, cu atât rezistența și eficacitatea sistemelor de autocurățare și filtrare vor scădea, iar consecințele vor fi vizibile prin apariția modificărilor ireversibile la nivelul diverselor structuri ale aparatului respirator, ale inimii, sistemului nervos, ceea ce va conduce la boli grave, scăzând calitatea vieții.

Fiecare celulă a corpului are nevoie de oxigen. Scăzând concentrația oxigenului, primul care va fi afectat va fi creierul, provocând oboseală, încetinire în gândire, tulburări de memorie, nervozitate, indispoziție, dureri de cap, insomnie și depresie.

Ellen White spunea: „Aerul este darul fără plată al Cerului destinat să umple de energie întregul organism.

Fără el, trupul s-ar umple de boală și ar deveni inactiv, fără vlagă și plâpând. Plămânii elimină permanent impurități și au nevoie permanentă de aer proaspăt. Viața în camere îmbâcsite, neaerisite, unde aerul este închis și viciat, slăbește întregul organism.”

Stilul nostru de viață poate afecta buna funcționare a aparatului respirator. Excesul de grăsimi din alimentație va genera un sânge mai vâcos, îngreunând transportul oxigenului la celule. Consumarea unei cantități insuficiente de apă conduce la deshidratare și, în felul acesta, circulația sângelui și eliminarea impurităților vor fi împiedicate. Hainele și curelele prea strânse pe corp vor împiedica plămânii să se destindă la adevărata lor capacitate, împiedicând necesarul de oxigen să intre în organism. Poziția defectuoasă în timpul scrisului, învățatului sau mersului va genera, de asemenea, tulburări ale respirației. Fumatul este un obicei foarte dăunător pentru corpul omenesc, din cauza conținutului foarte mare de substanțe toxice, cancerigene, așa cum este nicotina. Alcoolul, de asemenea, are un efect deprimant asupra respirației, perturbând circulația sangvină, fiind eliminat și pe cale respiratorie.

Pentru a beneficia pe deplin de aerul respirat, trebuie adoptată o postură cât mai corectă, cu spatele drept, capul sus, pieptul împins în față, umerii trași în spate. Inspirația adâncă pe nas cu gura închisă, pentru a pune în mișcare diafragma, reprezintă respirația de tip abdominal. Respirația de tip costal se produce cu ajutorul coastelor și mușchilor intercostali.

Prin exercițiul fizic regulat, se va întări capacitatea aparatului respirator și cardiovascular, va crește imunitatea organismului în fața infecțiilor respiratorii, va scădea tensiunea musculară, tensiunea arterială, ritmul cardiac, totul conducând către relaxare. Este bine să petrecem cât mai mult timp în natură, așa cum primul cămin al omului a fost în mijlocul naturii, acolo unde oxigenul este din abundență. Deoarece pământul este încărcat cu ioni negativi, este bine să căutăm cât mai des acele locuri de la malul mării, de lângă pădure sau de la poalele munților. Ioni negativi pot distruge bacteriile din aer, prevenind astfel îmbolnăvirile. Aerisirea camerelor de mai multe ori pe zi este foarte importantă, atât vara, cât și iarna. Îngrijirea

plantelor în locuințele noastre este un obicei foarte util, cunoscut fiind faptul că o plantă purifică 10 m² de spațiu aerian. Trebuie să folosim cu înțelepciune aerul condiționat, precum și umidificatoarele în locuințele unde sursele de încălzire usucă prea tare aerul încăperilor.

Prezentăm în continuare zece pași importanți pentru renunțarea la fumat, sfaturi pe care să le puteți oferi cu succes celor ce au nevoie de ele: luarea unei decizii ca individ, eliminarea lucrurilor legate de acest obicei, o inspirație adâncă, exercițiu fizic zilnic, mers vioi, odihnă, consumarea a 6-8 pahare de apă pe zi, dușuri alternative, renunțarea la cafeină, alcool, mese bogate de tip fast-food, stres, evitarea locurilor unde se fumează și compania fumătorilor; efectuarea anuală a unui consult pneumologic, eventual o radiografie sau o spirometrie. Igiena respirației este o problemă de interes general.

După cum, din punct de vedere fizic, pentru a trăi, depindem de procesul respirației, cu cele două faze, de inspirație și expirație, tot așa și din punct de vedere spiritual avem nevoie de inspirație – Cuvântul lui Dumnezeu care este viu și lucrător. De asemenea, avem nevoie de rugăciune, care este respirația sufletului, secretul puterii spirituale. Niciunul dintre mijloacele harului nu poate fi înlocuit pentru ca apoi sănătatea sufletului să fie păstrată. Rugăciunea aduce inima într-un contact imediat cu Izvorul vieții și întărește „tendoanele și mușchii experienței religioase”. După ce viața noastră este umplută de dragostea lui Dumnezeu, este nevoie să și expirăm, să mărturisim altora, nu doar prin vorbele noastre, ci și prin propriile vieți, să manifestăm dispoziția de slujire. Bunul nostru Tată ceresc ne cheamă să-I ajutăm și pe alți copii ai Săi să învețe cum să respire sănătos, atât fizic, cât și spiritual.

Doresc ca Bunul Dumnezeu să facă astfel încât să funcționeze totul după voia Lui, spre binele nostru al tuturor copiilor Săi de pretutindeni!

¹ *Dictionar biblic*, vol. 3, Ed. Stephanus, București, 1998.

² Victor Papilian, *Anatomia omului*, vol. II, Ed. Didactică și Pedagogică, 1979, București.

³ Guyton și Hall, *Tratat de fiziologia omului*, Ed. Callisto, 2007.

⁴ Dr. E. Schneider, *La Nature et votre Sante*, Ed. Sdt 77190 France, 1977.

⁵ Ellen G. White, *Mărturii*, vol. 1, p. 701, *Divina vindecare* p. 247, *Gospel Workers*.

⁶ I. Häulică, *Fiziologie umană*, Ed. Medicală, 1996.

⁷ Eugen A. Pora, *O călătorie în corpul omului*, Ed. I. Creangă, București, 1985.

⁸ Neil Nedley, *Proof Positive* edited by David De Rose.

Programul seriilor la Casa de odihnă SOVATA în sezonul de vară 2009

Casa de Pensii a Bisericii Adventiste pune la dispoziția celor interesați locuri în serii de câte **10 zile**, în cele 11 camere disponibile, după următorul program:

Seria I 01 iunie - 11 iunie

Seria II 15 iunie - 25 iunie

Seria III 29 iunie - 09 iulie

Seria IV 13 iulie - 23 iulie

Seria V 27 iulie - 06 august

Seria VI 10 august - 20 august

Seria VII 24 august - 03 septembrie

Seria VIII 06 septembrie - 15 septembrie

PREȚURI	Masa - lei -	Cazare - lei -	Total pers/zi - lei -	Total sejur (10 zile) - lei -
Adulți	30	40	70	700
Copii (4-14 ani)	15	20	35	350

Programările se fac direct la Casa de Pensii a Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din str. Erou Iancu Nicolae, nr. 38-38A, Voluntari, Ilfov, cod 077190, O.P. Pipera; tel.: 021/269.03.38, fax: 021/269.03.40, e-mail: casapensii@adventist.ro.

Biletele de rezervare se vor elibera în ordinea programărilor, prin achitarea contravalorii pentru un sejur complet (cazare + masă), cu cel puțin 30 de zile înainte de data pentru care s-a făcut rezervarea. Plata se face la:

1. Casieria Casei de Pensii

2. În contul: **RO70BRDE445SV23727864450** – BRD Sucursala Jolie Ville.

Începând cu anul 2007, plata se face integral, atât pentru masă, cât și pentru cazare la Casa de Pensii.

Casa de odihnă **este disponibilă în tot cursul anului**, nu doar în sezonul de vară, atât pentru odihnă, cât și pentru excursii, precum și întâlniri de lucru pentru grupuri organizate de 25-30 de persoane.

Copiii sub 4 ani sunt scutiți de la plata cazării și a mesei, iar între 4 și 14 ani, în cazul în care solicită masă și loc separat de dormit, beneficiază de o reducere de 50%.

Casa de odihnă se află situată pe str. Trandafirilor, nr. 64 (în spatele oficiului poștal), în localitatea Sovata-Băi, tel. 0265/570.504.

Tratamentele oferite de bazele de tratament din stațiune sunt potrivite pentru afecțiunile reumatice, spondiloze, discopatie lombară, hernie de disc, artroze, poliartrită reumatoidă în faza de revenire, ginecologie etc.

Întregul colectiv al Casei de Pensii vă dorește să aveți zile de neuitat în sejurul dumneavoastră la Casa de odihnă Sovata.

Panait Gheorghe, director Casa de Pensii A.Z.Ș.

2%

din impozitul anual pentru sponsorizarea organizațiilor nonprofit

Conform legii nr. 571/2003, art. 57, alin. 4 din codul fiscal, contribuabilii pot direcționa un procent de 2% din impozitul anual pentru sponsorizarea organizațiilor nonprofit.

Prin Conferințe, pastori sau de la organul fiscal/oficiul poștal, veți obține formularul.

a. Datele de identificare a contribuabilului, adresă, cod numeric personal.

b. Suma solicitată a fi virată. În cazul în care nu se completează va fi calculată de organul fiscal.

c. Denumire entitate nonprofit, cod fiscal și cod IBAN

d. Se anexează fișa fiscală a anului anterior. Se trimite prin poștă prin scrisoare recomandată sau se depune personal la organul fiscal. Data limită este 15 mai a.c.

Prezentăm, în pagina următoare, lista ONG-urilor care sprijină, într-un fel sau altul, proiectele Bisericii.

„Apostolul vegetarianismului” la Cluj-Napoca

Medicul Virgiliu Stroescu, supranumit de presă „apostolul vegetarianismului” și cunoscut în întreaga țară pentru promovarea unei alimentații sănătoase, a susținut la Cluj-Napoca o serie de conferințe despre alimentația vegetariană și avantajele ei. Evenimentul s-a desfășurat în perioada 13-15 martie la Cinema Victoria din Cluj.

Seminarele prezentate: *Cum să ne menținem greutatea ideală, Hrana care ne prelungește viața, Alimentația care ne scurtează viața* s-au bucurat de un adevărat succes. În fiecare dintre cele trei seri au participat peste 300 de persoane, mai bine de jumătate fiind neadventiste. „Vă mulțumim pentru terapia prin zâmbet pe care ne-ați oferit-o în această seară” avea să declare la finalul primei întâlniri una dintre participante.

Impactul mesajului transmis și dorința oamenilor de a face o schimbare în alimentație s-au dovedit prin cele 80 de cărți *Studiul China*, scrisă de dr. Colin Campbell, vândute în ultima seară. Participanții au adresat întrebări și și-au exprimat dorința de a beneficia și de alte întâlniri în care să învețe

cum să trăiască într-un mod sănătos. (Mai multe informații și imagini pe www.bisericadynamis.ro)

Adina Tomoiagă, redactor RVS Cluj-Napoca

Seară cultural-spirituală la Cluj-Napoca

Sâmbătă, 7 martie 2009, Biserica Adventiste Speranța și Dynamis din Cluj-Napoca au organizat un concert de muzică sacră la Academia de Muzică „Gheorghe Dima” din localitate. Invitat special a fost pianistul de origine columbiană Edison Valencia Mosquera, alături de care au concertat quartetul Eternity și corul Bisericii Adventiste Speranța.

Prin intervențiile sale, pastorul Ștefan Tomoiagă (prezentatorul concertului) a încercat să atingă inimile oamenilor și să le îndrepte spre Dumnezeu. Sala de 250 de locuri s-a dovedit neîncăpătoare pentru clujenii doritori să asculte muzica pe care Dumnezeu ne-a lăsat-o și care ne poate înălța inimile spre cer. (Mai multe informații, imagini și secvențe din concert pe www.bisericadynamis.ro)

Adina Tomoiagă, redactor RVS Cluj-Napoca

Numele ONG	Cod fiscal	Cod IBAN
Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea Conferința Moldova	4277072	RO 97 RNCB 0026 0126 6680 0001
Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea Conferința Muntenia	4733390	RO 98 RNCB 0074 0292 3624 0001
Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea Conferința Banat	5776798	RO 68 RNCB 0015 0492 7245 0001
Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea Conferința Oltenia	4553216	RO 75 RZBR 0000 0600 0046 0472
Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea Conferința Transilvania de Nord	4547087	RO 75 RNCB 0106 0265 9081 0001
Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea Conferința Transilvania de Sud	8364740	RO 37 RNCB 0193 0159 6750 0001
Uniunea de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea	4752219	RO 39 BRDE 445S V237 2751 4450
Asociația susținătorilor Centrului Media Adventist	9853800	RO 06 BRDE 445S V805 5853 4450
ADRA	14355291	RO 73 RNCB 0074 0292 1540 0001
Asociația pentru sănătate, educație și familie	12525349	RO 50 BRDE 441S V145 4864 4410
Asociația pentru sănătate, educație și familie – <i>filiala Tg. Mureș</i>	15422976	RO 23 RNCB 3660 0004 6121 0001
Asociația pentru sănătate, educație și familie – <i>filiala Moldova</i>	18522724	RO 42 RNCB 0026 0403 8468 0001
Asociația pentru sănătate, educație și familie – <i>filiala Oltenia</i>	17643477	RO 72 RZBR 0000 0600 0657 9189
Filiala Muntenia a Asociația pentru sănătate, educație și familie	15890683	RO 36 RNCB 0074 0292 2390 0001
Asociația „Sola Scriptura”	14297964	RO 81 BRDE 445S V475 0525 4450
Serviciul umanitar pentru penitenciare	5108446	RO 13 RNCB 5030 0000 0843 0001
Serviciul umanitar pentru penitenciare – <i>filiala Banat</i>	7624613	RO 49 BPOS 0200 2692 001T OL01
Serviciul umanitar pentru penitenciare – <i>Transilvania de Nord</i>	8949460	RO53 BTRL 0130 1205 E064 94XX
Asociația Exploratori pentru viitor	14027189	RO 59 BRDE 445S V512 2467 4450
Asociația Exploratori pentru viitor – <i>filiala Baia Mare</i>	18671564	RO 92 RNCB 0182 0605 1868 0001
Asociația E.D.I	15915648	RO 72 BTRL 0300 1205 5738 50XX
Asociația Școala „Mihai Ionescu”	12483090	RO 21 RNCB 0084 0107 6864 0001
Asociația de sprijin a copiilor cu nevoi speciale	18222670	RO 311 971 209
Asociația „Pulsul vieții” Chesău – Cluj	16810380	RO 95 BTRL 0130 1205 9689 70XX
Asociația FIDES Cluj-Napoca	19159768	RO 92 BTRL 0130 1205 7589 4600
Fundația Alinare	13071755	RO 37 RZBR 0000 6000 6156 705 RO 13 BRDE 410S V214 8990 4100
Fundația OMEGA	9914800	RO 92 BZBR 0000 0600 0277 7108
Asociația pentru suport și inițiativă	10727198	RO 80 RNCB 0188 0349 6717 0001
Asociația Pro Logos	14771374	RO 92 BTRL 0390 1205 5263 32XX
Fundația „Inimile”	10706306	RO 30 BTRL 0510 1205 5516 16XX
Asociația „Familia Speranței” – România	13437490	RO 18 RNCB 4500 0001 2432 0001
Fundația Creștină Angelis – Casa Orhideea	10727090	RO 78 RNCB 1220 0000 1154 0001
Asociația de caritate Proiect Teodora – Cluj-Napoca	6588687	RO 41 BTRL 0130 1205 9214 51XX
Fundația umanitară „Dr. Luca” – Bacău	14078913	RO 15 RNCB 0026 0308 9377 0001
AMICUS Iași	14032304	RO 57 BRDE 240S V391 3153 2400
AMICUS Cluj-Napoca	24775110	RO69 BTRL 0130 1205 N604 57XX
Fundația Kinder – Suceava	12150362	RO 27 BTRL 0340 1205 E434 23XX
Fundația pentru cunoașterea Bibliei	6183608	RO 13 CBIT 4220 1023 2900 1000
Asociația Bambi – Galați	14109939	RO 23 RZBR 0000 0600 0386 6981
The Good Samaritean	9628930	RO 72 RZBR 0000 0600 0657 9189
Asociația „Advent Kindergarden” <i>filiala Reghin</i>	22740913	RO24 BTRL 0600 1205 B457 94XX
Asociația „Himmelgarten”	22447710	RO72 RYBR 0000 0600 1029 2931
Asociația Christian Education for Romania – Cluj-Napoca	22623018	RO87 BTRL 0130 1205 M114 29XX
Asociația „Pro Eirene” – Slobozia	23967109	RO46 BRDE 230SV 177 61862 300
Asociația Speranță pentru mâine	22470550	RO31RNCB00082094073660001
Asociația Speranță pentru mâine, sucursala Priki	23021207	RO38RNCB0289094073660001
Asociația Speranța Târgoviște	216 428 01	RO04RNCB0128074935700001
Asociația „Speranța-Topliceni”	24231665	RO87BRDE100SV2261901000
Asociația „Copiii noștri”	13959729	RO38RNCB230000021330001
Asociația „Casa Betania”	18541700	RO52RNCB011438460500001
Fundația creștină și de caritate „Viață și Sănătate”	7826990	RO53RNCB0096031401820001
Asociația pentru educație „Filadelfia”	24814243	RO51 BTRL 0100 1205 P210 81XX
Asociația Prospera	16921702	RO37RNCB0212012993610001

Darul din inimă

ADELA BĂNCĂU-BURCEA

De multe ori, drumul spre o viață frumoasă și fericită îți este presărat cu obstacole. De fapt fiecare om, într-un fel sau altul, când e copil sau adult, se confruntă cu obstacole.

Însă cel mai mare obstacol pe care îl poți întâlni este lipsa iubirii sau, mai mult, a unei persoane de la care să primești iubire și chiar asupra căreia să-ți reverseți preaplinul inimii tale. Este un sentiment care te împiedică să-ți trăiești viața, să vezi lucrurile plăcute care ți se întâmplă și te afunzi mai mult în singurătate.

Poate par lucruri prea greu de înțeles pentru voi, copii, dar cam așa ar explica un adult ceea ce s-a întâmplat cu Sara în urma pierderii ființei celei mai dragi ei: mama. Credea că pentru ea zămbetul nu va mai exista, frumusețea se va transforma în urătenie și bucuria, în tristețe. Spera ca timpul să umple golul lăsat în sufletul ei, însă acest gol parcă se adâncea tot mai mult. Singurul care putea să-i vindece sufletelul ei trist era tata. În fiecare zi aștepta din partea lui măcar o mică dovadă de iubire. Voia să se simtă iubită și prețioasă în ochii lui. Dar și el suferea la fel de mult și parcă devenise mai stângaci în a-și arăta iubirea pentru ea.

Zilele treceau lipsite de sens, fără să se deosebescă una de cealaltă. Și lucrul acesta o întrista și mai mult pe Sara. Ar fi vrut ca ziua ei de naștere să nu treacă neobservată de tata. Ar fi vrut ca el să-i ureze măcar un simplu „La mulți ani!”, dar nu, tatăl nu băgase de seamă că fetița lui mai crescuse cu un an – acum avea 6 ani. Era prea preocupat cu munca și cu cele necesare în casă.

Însă pe la amiază, Sara a primit un telefon de la bunicul, tatăl mamei ei.

– La mulți ani, Sara! Mă bucur că ai mai crescut. O, vocea ta seamănă atât de mult cu a mamei tale când era mică, încât, atunci când ai răspuns, pentru o clipă am crezut că este ea. Mă bucur că îmi amintești de ea. Mama te iubea foarte mult și ar fi vrut ca tu să fii fericită și bucuroasă! Noi te iubim foarte mult. Și tatăl tău te iubește, chiar dacă nu și-a amintit că astăzi este ziua ta, așa-i? Întrebă bunicul intuind ce se întâmplase, după suspinul înfundat al Sarei.

Sara începu încet să plângă.

– Cred că tata nu mă mai iubește... Cred că mă consideră vinovată pentru tot ce s-a întâmplat...

– Să nu mai spui asta niciodată. Tatăl tău te iubește, numai că este copleșit de responsabilități și... și... îi lipsește foarte mult, la fel ca și ție, mama ta. Dar am o propunere. Ce-ar fi să începi tu să-i arăți cât de mult îl iubești? Ce zici?

Zis și făcut. Fetiței i-a plăcut propunerea bunicului. Până la urmă de ce să aștepte dovezi de iubire când ea însăși poate dovedi că îl iubește?! Așa că, în aceeași zi, spre seară, Sara s-a gândit să-i facă o surpriză tatălui ei. A luat o cutie goală de pantofi, a pus ceva în ea și a împachetat-o frumos cu hârtia aurită găsită pe biroul tatălui său.

– Tată, cadoul acesta este pentru tine...

– Sara, să nu-mi spui că hârtia cu care ai împachetat cadoul este de pe biroul meu!

– Ba da, tată, dar...

– Cum ai putut să faci asta, când știi cât de strâmtorați suntem cu banii? Dacă ai ști cât de scumpă este și câtă nevoie aveam de ea!

– Dar, tată, astăzi este ziua mea de

naștere și m-am gândit că tu nu ai avut timp să-mi faci o surpriză.

El s-a rușinat de reacția lui exagerată și s-a așezat în genunchi lângă ea.

– Îmi pare rău, Sara, am fost prea ocupat cu munca și am uitat. Te rog să mă ierți.

Și a început să despacheteze cutia aurie. Însă când a deschis-o, nu era nimic. Atunci, mânia lui s-a reaprins:

– Nu știi că, atunci când oferi cuiva un cadou, trebuie să fie și ceva înăuntrul?! Ce înseamnă asta? Pentru ce mi-ai dăruit o cutie goală?!

Fata și-a ridicat privirea înspre el și a spus cu ochii înlăcrimați:

– Dar, tati, nu este goală, am pus în ea inimioara mea. De fapt este plină cu toată dragostea mea pentru tine, și am fost convinsă că nu mai încap nimic altceva. Am crezut că ai nevoie, la fel ca și mine, de ea...

Tatăl a fost copleșit. A cuprins-o în brațe și i-a cerut din nou iertare. A sărutat-o și i-a spus cel mai frumos „Te iubesc!” din lume. Apoi a luat cutia și a pus-o pe biroul lui. De fiecare dată când era trist, deschidea cutia și își imagina că mai ia puțină dragoste, atât cât să-i ajungă pentru ziua aceea. Dar nu era totul: trebuia ca, la rândul lui, să-i dovedească Sarei cât de mult o iubește.

Copii, noi toți întâlnim obstacole în viața de zi cu zi – mai mici sau mai mari –, dar obstacolele nu trebuie să ne împiedice să mergem mai departe. Dacă întâlnim în cale un zid, nu trebuie să ne întoarcem! Ci trebuie să încercăm să-l escaladăm, să trecem prin el sau să îl ocolim!

Soluția pentru ieșirea din criză:

RUSALIILE

Fiu lui Timeu din Ierihon se confrunta cu o criză economică. Dăduse faliment și devenise cerșetor pe marginea drumului care ieșea din Ierihon. Fiul lui David, la care apelase pentru milă, s-a oprit lângă el și i-a zis: „Ce vrei să-ți fac?” Răspunsul lui Bartimeu: „Să capăt vederea”, ascunde un gând foarte profund. El nu dorea doar o soluție de moment, ci eliminarea cauzei pentru care a ajuns în criză și o soluție care să acopere toate domeniile vieții pe termen lung. Era sărac, dar a știut că va deveni bogat dacă, prin harul lui Dumnezeu, își va căpăta vederea. Ce așteptăm de la Isus acum, în timp de „criză”?

Tânărul Moody predica în Chicago. O femeie l-a asigurat: „Ne rugăm pentru tine, pentru predicarea ta.” „Cum, eu nu predic Cuvântul?” „Da, dar... fără putere” – i-a răspuns femeia. Moody s-a simțit rănit. Toată noaptea s-a luptat cu Dumnezeu. Rezultatul este cunoscut. Pe piatra lui funerară, s-a gravat următorul text: „Omul lui Dumnezeu lucra în locul lui Dumnezeu, făcând lucrarea lui Dumnezeu, asemenea lui Dumnezeu.” Secretul? Puterea – despre care vorbește Scriptura în Faptele apostolilor 1,8! Fără Rusalii – alifia pentru ochi, revărsarea Duhului Sfânt – nu putem face față mandatului creștin.

Viața de credință fără Rusalii este o încercare inutilă pentru obținerea mântuirii. A dori să fii nobil, un creștin model fără atingerea Duhului, este ca și cum ai vrea să acționezi o mașină fără benzină, doar cu puterea mușchilor. Rusaliile spiritualizează viața de credință, dându-i forța de propulsare.

Organizația fără Rusalii seamănă cu o mașinărie neputincioasă, un angrenaj de roți și piulițe care veșnic va scârțâi. În aparență, va inspira ordine, disciplină, dar niciodată putere. Viziunea lui Ezechiel spune că trebuie, „DUH” în roți. „Voi veți primi o putere, când se va pogori Duhul Sfânt peste voi” – spune Isus. Acesta este propulsorul organizației.

Doctrinile fără Rusalii reprezintă o culegere de cuvinte frumoase și adevărate. Fără Rusalii, disciplina va fi un mijloc de represalii spiritual-administrative. Adunările administrative devin asemănătoare cu ședințele de tribunal, unde vinovații, în loc de cântă, vor uza de minciună ca să se apere. Trebuie „Duh” care să dea putere doctrinei,

pentru ca trăirea vieții de credință să aibă motivație internă.

Misiunea fără Rusalii este o recrutare costisitoare de adepți. Greșala iudaismului antic a fost că făcea prozeliți iudei, dar nu oameni convertiți (Mat. 23,15). Ar fi o greșală fatală să ne imaginăm că putem face față mandatului – „duceți-vă și faceți ucenici” – și fără puterea Rusaliilor. Prin efortări omenești, prin desăvârșirea metodelor, Biserica ar putea să crească numeric... Dar oamenii câștigați vor fi pocăiți? Isus știa că degeaba merg ucenicii să cucerească lumea, fără puterea Duhului. Odată cu mandatul pentru slujire a dat și făgăduința cu privire la revărsarea Duhului Sfânt. Rusaliile au trimis în lume martori, ca să comunice o mărturie vie, trăită. Ei n-au știut de retorică, omiletică, arta evanghelismului personal sau psihologie. Ei au avut puterea Duhului Sfânt! Roadele au apărut ca un efect natural în urma mărturisirii și „cei ce au primit propovăduirea au fost botezați... aproape trei mii de suflete”. (Fapte 2,41)

Viața de familie fără rusalii face din căsătorie un legământ uman, o efortare omenească la unire, iubire, pace și familia devine un câmp de luptă, un teren de afișare a voinței, autorității proprii. Rusaliile fac din căsătorie un legământ divin, pun capăt competiției dintre sexe, arată locul fiecăruia și îl subordonează Capului. Acesta face din căsătorie un cuib al dragostei principale, o casă a Tabitei. Îi conferă familiei o misiune sacră de a fi lumină pentru lume.

Afacerile fără Rusalii scot în evidență egoismul uman. Rusaliile oferă un dar dublu: temerea de Dumnezeu și mulțumirea. Rusaliile ne învață să fim sfinți în chivernisirea averii noastre și a altora și îi oferă credinciosului independență față de bunuri. Fără Rusalii, Anania devine necredincios, iar Barnaba, stăpânit de Duhul Sfânt, jertfește totul lui Dumnezeu. (Fapte 4,36.37)

Legăturile umane fără Rusalii sunt niște relații neprincipiale. Ucenicii – înainte de revărsarea Duhului Sfânt – au fost pizmași, egoiști, invidioși, certăreți, doritori de putere, iar „locurile” au fost ocupate nu după chemare, ci după ambiții și dorințe personale. După Rusalii, au descoperit valorile existente între ei, care pot ajuta lucrarea. Polii opuși, Petru și Ioan, s-au unit. Au mers împreună la Templu și l-au vindecat în numele lui Isus pe cel olog din naștere (Fapte 3,1-11). Numai

Duhul Sfânt poate realiza acea unitate pentru care s-a rugat Isus.

Ești pregătit pentru Cincizecime?

Schopenhauer, îngândurat, mergea pe stradă și s-a ciocnit de de un om, lovindu-l cu pumnul în piept. „Cine ești domnule, că mă lovești în piept?” l-a întrebat cel agresat. Schopenhauer a răspuns: „Dacă mi-ai spune cine sunt v-aș da toată averea mea!” Acela care nu-și cunoaște propria identitate lovește în celălalt. Acela care își cunoaște starea lovește în propriul piept și spune: „Ai milă de mine păcătosul.” Cincizecimea este ruperea cu trecutul altora și confruntarea cu mine însumi, cu trecutul meu. Cincizecimea înseamnă lichidare: Iacob cu înșelătorul, Petru cu tăgăduitorul, Toma cu scepticul, Ioan cu următorul slavei deșarte, și eu cu...

„De nimic nu se teme mai mult Satana decât că poporul lui Dumnezeu va da la o parte obstacolele, ca Dumnezeu să poată revărsa Duhul Sfânt asupra bisericii Sale încropite și nepocăite.” (R&H, 1987) Rusaliile înseamnă anularea trecutului în odaia de sus și impune o pregătire serioasă: „Pregătirea constă dintr-o serioasă cercetare de sine și pocăință. În timp ce au înlăturat din mijlocul lor orice deosebire și a pierit din inima lor dorința de înălțare de sine și dominare, ei s-au unit într-o comuniune creștină.” (Ellen White, *Faptele apostolilor*, p. 28.)

Se spune că un cerșetor a primit un cec important. L-a înrămat, l-a pus pe perete, l-a arătat tuturor, dar el a rămas cerșetor. Noi am primit făgăduința: „Cereți de la Domnul ploaie de primăvară! Domnul scoate fulgerele și va trimite o ploaie îmbelșugată, pentru toată verdeța de pe câmp” (Zah. 10,1). Ce facem cu făgăduințele cu privire la revărsarea Duhului Sfânt? De ce le-am ține „înramate” și să trăim fără putere, cerșetori?

„*Veți primi putere*” – ne făgăduiește Isus. Să ne rugăm cu ardoare pentru Rusaliile noastre personale și pentru învierea bisericii prin revărsarea ploii promise.

Szász Ernest este președintele Conferinței Transilvania de Nord.

Minitabără pentru consolidarea grupelor (grupe de minim 5 tineri - peste 16 ani)

27 FEB. - 1 MAR.

Convenție de pregătire premaritală (pentru cupluri de prieteni sau logodnici)

13 - 15 MAR.

Minitabără de studiu biblic

3 - 5 APR.

Tabără pentru părinți și copii (0-5 ani)

8 - 10 MAI

Minitabără de creație

22 - 24 MAI

Minitabără pentru studierea naturii

5 - 7 Iunie

Minitabără pentru trasee montane

17 - 21 Iunie

Minitabără pentru consolidarea grupelor

(grupe de minim 5 tineri - peste 16 ani)

3 - 6 SEPT.

Convenție pentru comitetele bisericilor locale

25 - 27 SEPT.

Convenție pe teme de creaționism/evoluționism

16 - 18 OCT.

Minitabără pentru familiile tinere

27 - 29 NOV.

Seminar de omiletică pentru tineri

11 - 13 DEC.

Minitabără de iarnă

15 - 17 IAN. 2010

2009

Dacă ai deja un program stabilit, dar ai nevoie de cazare și masă, vino împreună cu grupul tău în perioadele libere. Accesați periodic site-ul pentru a fi la curent cu noutățile!

Moeciu

centrul de tinereț
CONFERINTA MUNTENIA

Pentru detalii legate de acces, programe,
cazare, masă, regulament, perioade libere
și alte informații:

0741 123 040

0766 683 854

www.centrumoeciu.ro